

ג'אנין פרוסט

טיפה ראשונה של ארגמן

”ספר אחרי ספר פרוסט מוכיחה כי היא
סופרת המביאה לקוראים רק את הטוב ביותר”

RT book reviews - Top pick

NEW YORK TIMES - רב מכר של ה
ספר בסדרת עולמה של ציידת הלילה

פרולוג

ערב השנה החדשה, לפני שנה

חרף היותם במרתף, דניס יכולה לשמוע את צלילי הקרב המתנהל בחוץ. היא לא ידעה מהם אותם יצורים שתקפו אותם, אך לא ייתכן שהם אנושיים, אחרת קאת לא הייתה נראית מבוהלת כל כך בשעה שפקדה עליהם לרדת למרתף. אם היא פוחדת, כולם צריכים לפחוד.

מלמעלה נשמעה המולה של חפצים נשברים ונשימתה של דניס נעתקה. רנדי הידק את זרועו סביב כתפיה. "יהיה בסדר."

הבעת פניו העידה, שהוא עצמו אינו מאמין למילים שיצאו מפיו. וגם דניס הייתה שותפה לספק שלו. אך היא חיכה בניסיון לשכנע את בעלה שהיא מאמינה לשקר שלו, ולו רק כדי לשפר את הרגשתו.

הוא הרפה ממנה. "אני אעלה למעלה כדי לעזור להם לחפש את זה."

זה היה החפץ שמשך את היצורים האלה – יהיו אשר יהיו – לבית הזה שנמצא באמצע שום מקום אפוף שלג. אם הם יצליחו למצוא את החפץ ולהשמירו, הם יביאו לסיומה של המתקפה.

לפני חמש שנים, הניס סירבה להאמין בערפדים, ג'ולים או חפצים הניחנים בכוחות על־טבעיים. ואילו עכשיו, מפני שבחרה לבלות את ערב ראש השנה החדשה עם חברתה הטובה ביותר הערפדית־למחצה, בבית ובו מגוון דברים שהאדם הממוצע אינו מאמין בהם, היא ורנדי קרוב לוודאי ימצאו את מותם.

"אסור לך לעלות לשם, זה מסוכן מדי," מחתה דניס.

"אני לא אצא החוצה, אבל אוכל לעזור להם לחפש בתוך

הבית."

דניס ידעה שרק מציאת החפץ עשויה להותיר להם סיכוי. "אני

אבוא איתך."

"תישארי כאן. הילדים מפחדים."

דניס העיפה מבט בפני הילדים המצטופפים בפניה הרחוקה של המרתף, עיניהם פעורות באימה. ילדים שפעם נמלטו מבתיהם וגרו ברחוב, והיום גרים עם הערפדים ומשלמים את שכר הדירה באמצעות תרומות דם. המבוגרת הנוספת היחידה בחדר הייתה ג'סטינה, ואפילו על פניה השחצניות בדרך כלל היה עכשיו מבט מפוחד.

"אני אשאר," אמרה לבסוף דניס. "תשמור על עצמך. אם היצורים

האלה ימשיכו להתקרב, תחזור לכאן תיכף ומיד."

רנדי הצמיד לשפתיה נשיקה חטופה. "אני אחזור. אני מבטיח."

"אני אוהבת אותך," היא קראה אחריו בשעה שפתח את הדלת.

הוא חיך. "גם אני אוהב אותך."

הוא יצא ודניס נעלה את הדלת מאחוריו. זו הייתה הפעם

האחרונה שראתה את רנדי בחיים.

1

”א” ני חושב שאמבר נרצחה.”

דניס הביטה בבן דודה בפה פעור. הייתה זו כבר המרגריטה השלישית שלה, אך לא ייתכן שהיא טעתה בהבנת דבריו. אולי לא היינו צריכים לצאת לפאב לאחר ההלוויה. אבל פול אמר שלא מתאים לו לשבת שבעה נוספת. תוך חודש הוא איבד גם את אמו וגם את אחותו. אז אם ישיבה בפאב עשויה לשפר את הרגשתו, למי אכפת מה הם אמורים לעשות?

”אבל הרופאים אמרו שהיא מתה בגלל בעיה בלב.”

”אני יודע מה הם אמרו, רטן פול. גם השוטרים לא האמינו לי. אבל יום לפני שהיא מתה, אמבר אמרה לי שהיא חושבת שעוקבים אחריה. היא הייתה בת עשרים ושלוש, דניס. מי מת מהתקף לב בגיל עשרים ושלוש?”

”אימא שלך זה עתה מתה מהתקף לב, הזכירה לו דניס בעדינות. מחלות לב עלולות לעבור בתורשה. נכון שזה נדיר שלמישהי צעירה כמו אמבר יהיו בעיות בלב, אבל אחותך חוותה לחץ רב –

”לא יותר מכפי שאני חווה עכשיו, פול קטע את דבריה

במרירות. ”את רומזת שאני עשוי להיות הבא בתור?”

עצם המחשבה על כך עוררה בדניס חלחלה שהיא לא יכלה

לשאת. "אני בטוחה שאתה בסדר, אבל לא יזיק אם תעבור בדיקה מקיפה."

פול רכן לפנים, הביט סביב ורק אז החל לדבר. "אני חושב שעוקבים גם אחרי," הוא אמר בלחישה שנשמעה אך בקושי. דניס השתתקה. במשך חודשים לאחר מותו של רנדי, היה נדמה לה שכל צל הוא יצור חורש רע שזומם להתנפל עליה. אף שעברה יותר משנה, היא עדיין לא לגמרי הצליחה להיפטר מההרגשה הזאת. עכשיו דודתה וגם בת דודתה מתו תוך חודש, ונדמה שגם פול חושב שהמוות אורב לו ממש מעבר לפינה. האם מדובר בחלק בלתי נפרד מתהליך האבל? ההרגשה הזאת, שכאשר מלאך המוות קוטף אדם קרוב, אתה הבא בתור ברשימה שלו?
 "אתה רוצה לישון אצלי כמה ימים?" היא שאלה. "אני לא אתנגד לקצת חברה."

למעשה, דניס העדיפה להיות לבד, אך פול לא ידע זאת. הכסף שרנדי השקיע בזהירות התאדה עם קריסת שוק המניות ונותר לה סכום שהספיק רק להלוויה ולתשלום מקדמה על בית חדש, הרחק מרוב בני משפחתה. להוריה היו כוונות טובות, אך מרוב דאגה הם ניסו להשתלט על חייה. בעבודה דניס שמרה מרחק מעמיתיה, והתבודדות שלה במהלך השנה הארוכה והקשה הזאת, בעודה מתמודדת עם מותו של רנדי, הקלה עליה. ועדיין, אם השעות בחברתה תעזור לפול לעבור את ההלם הראשוני של האובדן הכפול שחווה, היא תוותר על בדידותה בשמחה.

בן דודה נראה כאילו הוקל לו. "כן, אם זה בסדר מבחינתך." דניס אותתה לברמן. "כמובן. בוא נצא לכיוון הבית שלי עכשיו, לפני שאשתה עוד משהו. גם אתה כבר שתית יותר מדי, אז ניקח את המכונית שלי ונאסוף את המכונית שלך בבוקר."
 "אני יכול לנהוג," התווכח פול.
 דניס נעצה בו מבט נוקב. "לא הלילה."
 פול משך בכתפיו. דניס שמחה שהוא לא התווכח. אם פול היה

מעורב בתאונה לאחר שיצא לשתות איתה, היא לא הייתה יכולה לסלוח לעצמה. פרט להוריה, הוא היה בן המשפחה הקרוב ביותר שנותר לה.

היא שילמה את החשבון, למרות מחאותיו של פול, והם יצאו אל מגרש החניה. לאחר אותה תקרית לפני שלושה חודשים, דניס הקפידה לחנות באזור מואר, כמה שיותר קרוב לכניסה לפאב. ולמרות שפול מלווה אותה, כאמצעי זהירות נוסף היא הניחה את ידה על תרסיס הפלפל שהיטלטל ממחזיק המפתחות שלה. היו ברשותה שני מכילי תרסיס; אחד המכיל תרסיס פלפל ושני המכיל כסף חנקתי. בני אנוש אינם היחידים שאוהבים לתקוף עם רדת החשכה.

"חדר האורחים קטן, אבל יש בו טלוויזיה," אמרה דניס כשהתקרבו למכונית שלה. "אתה רוצה ל –"

דבריה נקטעו בצרחה בשעה שפול הופל לאחור, ומאחוריו, כאילו משום מקום, צץ גבר. גם פול ניסה לפלוט צרחה, אך זרוע חסונה שהתהדקה על גרונו השתיקה אותו. עיניו של הזר נדמו כבוערות בעוברן מדניס אל בן דודה.

"עוד אחד," הוא נשף, ממקם את אגרופו על חזהו של פול. דניס צעקה בכל הכוח, הרימה את תרסיס הפלפל שלה וריססה היישר בפניו של הגבר. הוא אפילו לא מצמץ, אך עיניו של פול נעצמו בחוזקה, כשמעט מהתרסיס פגע בו.

"שמישהו יעזור לנו!" זעקה דניס שוב, בעודה ממשיכה לרסס עד שהמכל התרוקן. הגבר אפילו לא זז ממקומו בשעה שפניו של פול החלו להכחיל.

ואז היא אחזה במכל הכסף החנקתי, וריססה את תכולתו בטירוף בארבע לחיצות. הפעם הגבר כן מצמץ, אך הבעתו הייתה בעיקר מופתעת. ואז הוא פרץ בצחוק.

"כסף? כמה מסקרן."

לדניס אזלו כלי הנשק, והגבר לא הרפה מאחיזתו ולו במעט. אחוזת בהלה, היא קפצה את כפות ידיה לאגרופים והסתערה לעברו – אבל מיר מצאה את עצמה מוטלת על הארץ מעל בן דודה.

"מה קורה כאן?" קרא לעברם מישהו מהפאב.
 דניס נשאה את מבטה. הזר נעלם. כלב גדול מסוג רועה גרמני
 ישב במרחק מטרים ספורים מהם, פיו פתוח בחיוך כלבי. ברגע שכמה
 אנשים מהפאב החלו להתקרב לעברם, הוא הסתובב ורץ משם.
 "שמישהו יזעיק אמבולנס!" צעקה דניס כשהבחינה לאימתה כי
 פול לא נושם. היא הצמידה את פיה לפיו ונשפה בחוזקה – והחלה
 להיחנק כשטעמה את תרסיס הפלפל.

לעיניה של דניס, המשתעלת ומתנשמת בכבודות, ניסה גם גבר
 צעיר לבצע בפול החיאה ומיד נסוג לאחור, גם הוא נחנק ומשתעל.
 היא הצמידה את אצבעותיה לגרונו של פול אך לא הרגישה דבר.
 כתריסר אנשים ניצבו מסביב, אך אף אחד מהם לא שלח את היד
 לטלפון הנייד שלו.

"תתקשרו לאמבולנס מזורגג," היא צעקה, בעודה הולמת בחזה
 של פול ומנסה לנשוף אוויר לתוך פיו, למרות שהיא בעצמה
 התקשתה לנשום. "בבקשה, פול! אל תעשה את זה!"
 למרות ראייתה המטושטשת היא הבחינה כי פניו של בן דודה
 נצבעים בגוון כהה יותר של כחול. פיו היה שמוט, החזה שלו דומם
 תחת כפות ידיה. דניס המשיכה להלום בחזה שלו, ויצרה מעין
 צינור בכפות ידיה כדי להנשים אותו מבלי ששפתיה יבואו במגע
 עם תרסיס הפלפל.

היא לא חדלה ממאמציה עד שהחובשים הגיעו, לאחר פרק זמן
 שנדמה כנצח. כאשר הם משכו אותה ממנו, פול עדיין לא נשם.

* * *

"את אומרת שהגבר פשוט... נעלם?"
 קצין המשטרה לא הצליח להסוות את הספק בקולו. דניס נאבקה
 בדחף לסטור לו. היא לא ידעה כמה היא תוכל עוד לשאת. עד
 כה היה עליה להזעיק את בני משפחתה ולבשר להם את הבשורה
 הבלתי נתפסת, ואז היא התאבלה יחד עמם לאחר שהגיעו לבית

החולים, ואז מסרה את העדות שלה למשטרה. עדות שככל הנראה הם מתקשים לקבל.

"כמו שאמרתי, עד שהרמתי את עיני, הרוצח כבר נעלם."
 "אף אחד מהפאב לא ראה איש, גבירתי," חזר קצין המשטרה בפעם השלישית.

דניס התרתחה. "זה בגלל שהם ישבו בפנים בזמן שהותקפנו. תראה, הבחור הזה חנק את בן דודי; לא מצאתם סימני חניקה סביב הצוואר של פול?"

קצין המשטרה הסתכל הצדה. "לא, גבירתי. החוקר הרפואי עוד לא העיף בו מבט, אך החובשים לא הבחינו בשום סימני חניקה. אבל הם ציינו שהם מצאו סימנים לרום לב..."

"הוא היה בסך הכול בן עשרים וחמש!" התפרצה דניס, ואז עצרה את עצמה. תחושת קור הזדחלה במעלה עמוד השדרה שלה. מי מת מהתקף לב בגיל עשרים ושלוש? שאל פול לפני שעות ספורות בלבד, ובעקבות השאלה באה האמירה שלו שהיא מיהרה לבטל בכל תוקף. אני חושב שעוקבים גם אחרי.

עכשיו פול מת – מהתקף לב, לכאורה. בדיוק כמו אמבר ודודה רוז. דניס ידעה שהיא לא דמיינה את הגבר הזה, שהיה חסין הן לתרסיס הפלפל והן לכסף החנקתי. הגבר שנעלם במהירות הבזק – והכלב הגדול שהגיח משום מקום.

כמובן, היא לא יכלה למסור את הפרטים האלה לקצין המשטרה. גם כך הוא הסתכל עליה כאילו היא על סף אובדן שפיות. מעיניה של דניס לא חמקה העובדה שכאשר היא קיבלה טיפול עקב חשיפתה לתרסיס הפלפל, לקחו ממנה דגימת דם, כנראה כדי לבדוק את רמת האלכוהול בדם שלה. כבר פעמים אחדות שאלו אותה כמה היא שתתה לפני שיצאה מהפאב. היה ברור שלכל מה שתאמר, אפילו אם תשמיט את הפרטים העל-טבעיים, הם לא יתייחסו ברצינות אם החוקר הרפואי יפסוק כי פול מת מהתקף לב.

טוב, היא מכירה אנשים שיאמינו לה מספיק כדי לפתוח בחקירה.

"עכשיו אני יכולה ללכת הביתה?" שאלה דניס.
 הבעה של הקלה חלפה על פניו של הקצין, מה שעור הגביר
 את החשק של דניס להחטיף לו. "בוודאי. אני יכול לבקש שייקחו
 אותך בניידת."
 "אני אזמין מונית."

הוא נעמד וזקף את ראשו. "קחי את כרטיס הביקור שלי, למקרה
 שתיזכרי בפרטים נוספים."
 דניס לקחה אותו, רק מפני שקימטו לכדור והשלכתו בפניו היו
 עלולים להיראות תמוהים. "תודה."

רק כשנכנסה הביתה היא התקשרה. אין סיבה להניח לנהג
 המונית לספר לחברים שלו על הלקוחה שפטטה על אדם שנרצח
 בידי גבר שייטכן ששינה צורה והפך לכלב. אם השוטרים יגלו שהיא
 אמרה זאת, לא יהיה שום סיכוי שהם יפעלו לפי הרמזים שתספק
 להם, אפילו אם הם יצליחו להבין שמדובר ברצח.

אלא שלאחר הצלצול השלישי, קול מכונה דקלם שהמספר
 שחייגה אינו בשימוש. דניס ניתקה. זה לא מפתיע; קאת כבר זמן מה
 עוברת ממקום למקום מפני שאיזה ערפד מטורף רודף אחריה. וטבעי
 שהיא גם החליפה את מספר הטלפון שלה. האם קאת עדיין בחוץ
 לארץ? כמה זמן חלף מאז שהיא שוחחה איתה בפעם האחרונה?
 שבועות, לכל הפחות.

אחר כך דניס ניסתה לחייג את המספר של בונז, בעלה של קאת,
 אך גם הוא היה מנותק. דניס פשפשה בכל הבית עד שמצאה ספר
 טלפונים עם המספר של אימא של קאת. היא רשמה את המספר
 לפני יותר משנה, ולכן אין פלא שגם הוא היה מנותק.

דניס השליכה את ספר הטלפונים על הספה בייאוש. בזמן
 האחרון היא נמנעה מיצירת קשר עם עולם האל-מתים, אך כעת,
 כשהיא זקוקה למישהו שמחובר אליו, אין בידה מספר עדכני של
 אף אחד.

חייב להיות מישהו שעמו היא יכולה ליצור קשר. דניס סקרה
 את רשימת אנשי הקשר בטלפון הנייד שלה, וחיפשה מישהו שיש

לו קשר לקאת. כאשר היא כמעט הגיעה לסוף הרשימה, שם אחד קפץ לנגד עיניה.

ספייד. לפני מספר חודשים היא שמרה את המספר של ספייד בטלפון הנייד שלה, מפני שהוא היה אמור לאסוף אותה בפעם האחרונה שראתה את קאת.

דניס היססה. תווי פניו המפוסלים של ספייד, עורו החיזור ומבטו החודר הבזיקו בתודעתה. תנו לספייד לככב בפרסומת של קלווין קליין, ונשים יתפתו ללקק את הדף, אך זיכרונה של דניס לגבי ספייד היה קשור בקשר בל יינתק לדם. במיוחד מפני שבפעם האחרונה שהיא ראתה אותו, הוא היה מרוח בדם כולו.

היא דחקה את הדימוי מתודעתה. מישהו רצח את פול, וייתכן שספייד הוא החוליה היחידה שיכולה לקשר אותה לקאת. דניס לחצה על 'חיוג' והתפללה שלא תשמע את הקול החדגוני המודיע לה שהמספר כבר אינו בשימוש. שלושה צלצולים, ארבעה... "הלו?"

דניס הרגישה סחרחורת של הקלה לשמע המבטא האנגלי המובהק של ספייד. "ספייד, זו דניס. חברה של קאת," היא הוסיפה, בעודה מהרהרת כמה נשים בשם דניס הספיק ערפד בן מאות שנים להכיר. "מסתבר שאין לי את המספר של קאת ו... אני די בטוחה שאיזשהו יצוד רצח את בן דודי. ואולי גם את בת הדודה והדודה שלי."

דבריה המשולהבים נפלטו מפיה בערבוביית מלל שנשמעה מטורפת אפילו באוזניה שלה. היא המתינה ולא שמעה דבר זולת נשימותיה בזמן שהאזינה לשתיקה מעברו השני של הקו.

"מדבר ספייד, נכון?" היא שאלה בחשש. האם היא חייגה בטעות למספר הלא נכון?

מיד נשמע קולו בשנית. "כן, אני מתנצל. אולי פשוט תספרי לי מה את מאמינה שראית?"

דניס שמחה לב לניסוח שלו, אך הייתה נסערת מכדי להתווכח. "ראיתי את בן דודי נרצח על ידי גבר שאפילו לא הניד עפעף כאשר ריססתי אותו בתרסיס פלפל ובכסף חנקתי. הדבר הבא שראיתי לאחר

מכן היה כלב גדול להחריד שעמד במקום שבו עמד הגבר, אך הוא נמלט, ובמטרה חושבים שכן דודי בן העשרים וחמש מת מהתקף לב ולא מחניקה.

שוב מילאה את הקו שתיקה. דניס כמעט יכלה לדמיין את ספייד המקמט את מצחו בעודו מקשיב. הוא הפחיד אותה, אך ברגע זה היא פחדה יותר ממה-שזה-לא-יהיה שהרג את פול.

"את עדיין נמצאת בפורט וורת'?" הוא שאל לבסוף.

"כן. באותו הבית כמו... כמו אז." כאשר הוא הוריד אותה בבית לאחר שרצח אדם בדם קר.

"כן. אני מצטער להודיע לך שקאת נמצאת בניו זילנד. אני יכול להתקשר אליה או לתת לך את המספר שלה, אבל תידרש לה לפחות יממה תמימה כדי לחזור אלייך, אם לא יותר."

חברתה המומחית לכל מה שאיננו אנושי נמצאת בצד השני של העולם. פשוט נפלא.

"... אבל אני נמצא בארצות הברית," הוסיף ספייד. "למעשה,

אני נמצא בסנט לואיס. אני יכול להגיע מאוחר יותר היום, כדי להעיף מבט בגופתו של בן דודך."

נשימתה של דניס נעתקה מפיה. היא נקרעה בין רצונה לגלות פרטים נוספים על מה שהרג את פול במהירות המרבית לבין הלחץ שהרגישה נוכח העובדה שספייד הוא זה שיערוך את החקירה. ואז היא גערה בעצמה. המוות של פול, אמבר ודורתה חשוב יותר מאשר אי הנוחות שהיא חשה לגבי מי שעוזר לה.

"אני אהיה אסירת תודה לך. הכתובת שלי היא –"

"אני זוכר היכן את גרה," קטע ספייד את דבריה. "אגיע לקראת

הצהריים."

היא העיפה מבט בשעונה. קצת יותר משש שעות. היא לא הייתה יכולה להגיע מסנט לואיס לפורט וורת' בכזאת מהירות גם אילו חייה היו מונחים על הכף, אך אם ספייד אומר שהוא יגיע לקראת הצהריים, היא מאמינה לו.

"תודה. אתה יכול למסור לקאת ש... הממ... ש..."

"אולי מוטב שבינתיים לא נערב את קאת או קריספין בפרשה," אמר ספייד, שקרא לכוננו בשמו האנושי, כפי שנהג תמיד. "לאחרונה עברה עליהם תקופה לא קלה. אין צורך להטריד אותם, אם מדובר במשהו שאני יכול לפתור בעצמי."

דניס הבליגה על הפגיעה. היא הבינה את המשמעות המסתתרת מאחורי דבריו. או אם היא פשוט דמיינה את כל הסיפור.

"נתראה בצהריים," היא השיבה וניתקה.

הבית נראה שליו להחריד. דניס הציצה ברעד מבעד לחלונות, אומרת לעצמה שהתחושה המבשרת רעות שהרגישה היא תגובה נורמלית ללילה האלים שעבר עליה.

ליתר ביטחון היא עברה חדר אחר חדר ובדקה את החלונות והדלתות. הכול נעול. ואז היא הכריחה את עצמה להתקלח, בעודה מנסה לחסום את תודעתה בפני הבזקי פניו המכחילים של פול. אך ללא הועיל. דניס עטתה חלוק על גופה והמשיכה לשוטט ברחבי ביתה בחוסר מנוחה.

לו רק היא הייתה מסרבת לצאת לשתות עם פול, ייתכן שהוא עדיין היה בין החיים. ומה היה קורה אם תיכף ומיד היא הייתה רצה לפאב ומזעיקה עזרה, במקום להישאר במגרש החניה? האם היא הייתה יכולה להציל את חייו של פול, אם הייתה חוזרת בליווי כמה אנשים שיבריחו את התוקף? הוא נמלט ברגע שאנשים הגיבו לצעקותיה; אולי היא הייתה יכולה להציל את חייו של פול, אילולא הייתה עומדת שם ומרססת לשווא את רוצחו בתרסיס פלפל.

דניס הייתה כה טרודה במחשבותיה עד שהיא לא שמעה את הנקישות עד שהן נשמעו בפעם השלישית. ואז היא קפאה במקומה. הן נשמעו מכיוון דלת הכניסה לביתה.

היא יצאה מהמטבח, רצה בשקט אל חדר השינה שלה ושלפה מהשירה שלצד מיטתה אקרה מסוג גלוק. הוא היה טעון בקליעי כסף, אשר בכוחם רק להאט ערפד, אך יהרגו כל בן אנוש. דניס ירדה במדרגות, זוקפת את אוזניה עם כל צליל שנשמע. כן, זה עדיין שם. צליל כל כך מוזר, כמו יבבות ושריטות.

מה אם מישהו מנסה לפרוץ את המנעול? האם עליה להזעיק את המשטרה, או אולי כדאי קודם לבדוק במה מדובר? אם היא תזעיק את השוטרים ויתברר כשזה בסך הכול רביבון מרחרח, הם ללא ספק יזלזלו בכל מידע שתמסור להם בעתיד.

דניס כיוונה את האקדה לכיוון שממנו בקעו הצלילים, בעודה מתקדמת לאיטה לעבר החלונות שבחזית הבית. אם היא תטה את הגוף שלה בזווית הנכונה, היא תוכל לראות מי בדלת הכניסה...
 "מה?" דניס התנשפה בקולניות.

במרפסת שלה עמדה ילדה קטנה, דבר מה אדום מכתים את בגדיה. לפי איך שנקשה על הדלת, היה נדמה שהיא פצועה או מותשת – או שני הדברים גם יחד. עכשיו דניס הצליחה לפענח את המילה "הצילו" שנשמעה מכיוונה.

דניס הניחה את האקדה ופתחה את הדלת בתנועה מהירה. פניה של הילדה הקטנה היו שטופות בדמעות וכל גופה רעד.
 "אני יכולה להיכנס? אבא נפצע," גמגמה הילדה.

היא הרימה אותה בידיה בעודה מחפשת בעיניה אחר מכונית או כל רמז אחר לדרך שבה הילדה הקטנה הגיעה הנה.

"בואי, תיכנסי, מתוקה. מה קרה? איפה אבא שלך?" דניס דיברה אליה ברכות בעודה מכניסה אותה לביתה.

הילדה הקטנה חייכה. "אבא מת," היא אמרה, קולה משתנה והופך נמוך ועמוק.

זרועותיה של דניס כרעו תחת עומס המשקל המשתנה, אימה מציפה אותה בעודה מתבוננת בילדה הקטנה המשנה צורה והופכת לגבר שרצח את פול. היא ניסתה להימלט אך הוא תפס אותה וסגר את הדלת מאחוריו.

"תודה שהזמנת אותי להיכנס," הוא אמר, כף ידו מכסה את פיה של דניס בדיוק בזמן לבלום את צרחתה.

2

ופייד סגר את הטלפון הנייד שלו, ושקע במחשבות על השיחה שזה עתה ניהל. דניס מקגרדור. הוא בהחלט לא ציפה לשמוע ממנה שוב. עכשיו היא מדמיינת שכן דודה נרצח על ידי מעין אדם-כלב – פרט לכך שאדם-כלב, או כל שילוב אחר של אדם וחייה, אינם קיימים.

ייתכן שישנו הסבר נוסף. דניס אמרה שהיא ריססה את התוקף בפלפל וכסף. נכון, ייתכן שהיא פספסה אותו, אך מצד שני, ייתכן גם שהיא פגעה בו. אם ערפד רצח את בן דודה, הוא היה יכול להפנט את דניס ולגרום לה לחשוב שהיא ראתה אותו משנה צורה והופך לכלב – ושתרסיס הכסף לא השפיע עליו. כל כך קל לערוך שינויים בזיכרונות של בני אנוש. אך אם דניס אכן ראתה את הערפד תוקף, הרוצח עשוי לתהות מנין היא ידעה להשתמש בכסף. הוא עשוי להחליט להשתמש ביותר מאשר קסמו האישי המהפנט כדי לוודא שדניס לא תשחזר את מה שקרה. היה זה סיכון שספייד לא מוכן ליטול על עצמו.

הוא העיף במיטתו מבט מתגעגע. למרות שכבר מזמן הוא למד לשלוט בעיפות המשתקת שליוותה את הזריחה, זה לא אומר שמתחשק לו לנסוע לטקסס עכשיו. נו, טוב. זה המעט שביכולתו

לעשות כדי להבטיח שקריספין וקאת לא ימהרו לחזור מגיו זילנד בשביל משהו שקרוב לוודאי הוא בסך הכול התמוטטות נפשית של בת אנוש, שפשוט קרסה מרוב אבל ולחץ.

הוא נזכר במבט שדניס שלחה בו בפעם האחרונה שראה אותה. נתזי דם הכתימו את בגדיה, פניה היו חיוורים לא פחות מעור השנהב של ספייד ובעיניה שבגון שקד היתה תערובת של גועל ופחד. "למה היית חייב להרוג אותי?" היא לחשה.

"בגלל מה שהוא התכוון לעשות", השיב ספייד. "לאף אחד לא מגיע לחיות אחרי דבר כזה."

היא לא הבינה. אבל ספייד הבין. הוא הבין היטב. ייתכן שבני אנוש סלחניים יותר בעונשים שהם מטילים, אך ספייד ידע יותר מדי ולא היה מוכן לגלות כלפי אנס – ואפילו אנס בפוטנציה – רחמים תמימים.

הוא נזכר גם בדבר האחרון שדניס אמרה כאשר הוריד אותה בביתה, מאוחר יותר באותו ערב. כל כך נמאס לי מהאלימות בעולם שלכם. הוא ראה את המבט הזה בפניהם של בני אנוש רבים, הוא שמע את אותה תהודה שטוחה בקולם. אם קריספין לא היה עסוק כל כך בכל מה שאירע לאחרונה, הוא היה מסביר לקאת שהדבר הטוב ביותר שניתן לעשות למען דניס הוא למחוק את כל הזיכרונות שלה לגבי כל מה שקשור לאל-מתים. ספייד היה עושה זאת בעצמו, אילו היה מתברר שדניס לוקה בהזיות. כי ללא קשר לטוב, אם דניס אכן איבדה את אחיזתה במציאות, מחיקת כל מה שהיא יודעת על האל-מתים מזיכרונה גם תמנע סכנה פוטנציאלית.

ספייד הכניס לתיק שלו בגדים לכמה ימים וירד במדרגות לכיוון החניה המקורה שלו. לאחר שהתמקם מאחורי ההגה של הפורשה, הוא הרכיב משקפיים כהים ולחץ על הכפתור לפתיחת דלת החניה המקורה. השמש האורורה כבר עלתה. ספייד שלח לעברה מבט מלא תיעוב, בעודו יוצא מהחניה ונוסע לעבר הזריחה.

בני אנוש. הם אולי ערבים לחיך, אבל בדרך כלל מביאים יותר נזק מאשר תועלת.

* * *

דניס בקושי הצליחה לנשום. כאב צורב עלה מהחזה שלה והזדחל במעלה זרועה הימנית, ונדמה שהחל להתפשט ברחבי גופה. אורות ריצדו לנגד עיניה. אני עומדת למוות...

"מדוע ריססת אותי בכסף?" נשאלה השאלה בדרך אגב.

כף היד הוסרה מפניה והיא שאפה אוויר בשאיפות עמוקות וכואבות. הכאב הצורב בחזה שלה הוקל, ועיניה התמקדו מספיק כדי לראות שהיא עדיין נמצאת במבואה, הסמוכה לדלת הכניסה לביתה. דניס ניסתה להדוף את הגבר האוחז בה, אך היא הרגישה חלשה כל כך, שהיא אפילו לא הצליחה להרים את ידיה. אם הזר ירפה ממותניה, היא פשוט תיפול על הרצפה.

"תעני לי." הבזק חדש של כאב ליווה את דרישתו.

דניס הצליחה לענות, למרות שהלחץ בחזה שלה הקשה עליה לנשום.

"חשבתי שאתה... ערפד."

הזר פרץ בצחוק. "טעות בידך. טעות מעליבה, אך מעניינת. מה את יודעת על ערפדים?"

האקדח שלה היה מונח על השולחן, במרחק כשני מטרים ממנה. דניס התנודדה בין זרועותיו, בתקווה שירפה ממנה. אם הוא יעשה זאת, אולי היא תצליח להגיע אל האקדח.

"תעני לי," אמר הזר בשנית, בעודו מסובב אותה כך שתפנה אליו. עיניו בערו בהבזקים אדומים, אך פרט לכך – ופרט לריח הקלוש שנדף ממנו, כאילו זה עתה העלה דבר מה בלהבות – הוא נראה כמו סטודנט במכללה. שערו היה חום בגוון בהיר יותר משערה שלה, אסוף לאחור בתסרוקת זנב סוס. עם הג'ינס המתרחבים והחולצה הצבעונית שלו, הוא ממש היה יכול היה להופיע בתפקיד של היפי צעיר. אך הוא איננו בן אנוש. עיניים אדומות. היא מעולם לא ראתה דבר כזה בעבר. אם הוא לא ג'ויל או ערפד, מהו?

"אני יודעת שערפדים קיימים," אמרה דניס, והחלה לנשום ביתר קלות בשעה שהכאב המרסק בחזה שלה פחת לכדי כאב פועם. "כל אחד שמתיימר להיות גותי יכול להחזיק תרסיס כסף במחזיק המפתחות שלו ולהאמין בערפדים," אמר הגבר בזלזול. "תצטרכי להתאמץ קצת יותר."

הבזק נוסף של כאב ליווה את הצהרתו, וכמעט הפיל את דניס מרגליה. כאשר הצליחה לראות מבעד למסך הכאב, על פניו של הגבר היה חיוך. דניס חשבה על כך שפניו של המפלצת הזאת היו הדבר האחרון שדורתה ובני דודיה ראו לפני מותם, וזעם הקשיחה את עמוד שדרתה.

"מוצאם של הערפדים מקין, לאחר שאלוהים הטיל עליו קללה, לשתות דם לנצח, כתזכורת לכך שהוא שפך את דם אחיו, הבל. הם חסינים לצלבים, העלאה על המוקד ואור שמש. ניתן להרוג אותם רק באמצעות פילוח לבם בכסף או עריפת ראשם – ועריפת ראש זו הדרך היחידה להרוג ג'ול. מספיק טוב בשבילך?" היא רטנה. הוא צחק כאילו הדבר הסב לו עונג, והרפה את אחיזתו בדניס. היא נפלה כצפוי, אך הקפידה להיזרק קדימה, כך שתוכל להתמקם קרוב יותר לשולחן ולאקדח.

"יפה מאוד. את רכושו של מישהו?"

"לא," השיבה דניס, שידעה כי המושג רכוש מתייחס לבני אנוש המוחזקים בידי ערפדים למטרות הזנה. כמו מנה חמה, רק עם פעימות לב.

"אה." עיני הזר בהקן. "הסכם רומנטי יותר?"

"אולי בגיהנום," השיבה דניס שהוסיפה להתקרב לאיטה אל השולחן במסווה של הידוק החלוק סביב גופה. היא הייתה עירומה מתחתיו, אך לא הצניעות הטרידה אותה. מטרתה הייתה להגיע לאקדח. יהיה אשר יהיה היצור הזה, קליעים עשויים להסב לו נזק. אולי מספיק נזק כדי שהיא תוכל לנסות להימלט.

"אל תזכירי את המקום הזה," העיר הגבר והתכווץ ברתיעה. "זה

מעורר אצלי זיכרונות שליליים."

תשובתו גרמה לדניס לשקוע במחשבות. היא בחנה את הזר ביתר קפידה. עיניים אדומות. מדיף ריח גופרית. לא בן אנוש, ערפד או ג'ול.

"שד, היא אמרה.

הוא השתחוה לבפניה. "קראי לי ראוּם."

דניס ניסתה בכוח לדלות ממוחה את מה שידעה אודות שדים, אך רוב הידע שלה התבסס על צפייה בסרט 'מגרש השדים'. אפילו היו ברשותה מים קדושים, מה שכמובן אין לה, האם התזתם על שד, בעודה מדקלמת "אני מגרשת אותך בכוחו של ישו הנוצרי", כמו בסרט, תסב לו איזשהו נזק ממשי?

"הספייד ההוא שעמו שוחחת קודם בטלפון, המשיך ראוּם,

"הוא ערפד או ג'ול?"

חרדה כבשה אותה. למרות שהיא וספייד אינם חברים, היא לא רצתה להעמידו בסכנה.

"הוא בן אנוש," היא אמרה.

השד זקף גבה. "אבל סיפרת לו על מה שראית, כך שהוא בוודאי יודע על ערפדים וג'ולים. אם אינך רכוש או חברה של מישהו מהם, מה הקשר שלך לגופות המהלכות הללו?"

דניס נזהרה שלא לומר משהו שעלול להזיק לקאת. "אני... הממ... שרדתי מתקפת ערפדים לפני כמה שנים, לכן השתדלתי להשיג כמה שיותר מידע עליהם. לאורך הדרך פגשתי אנשים נוספים כמוני. אנו משתפים זה את זה במידע שאנו מלקטים. אנחנו דואגים זה לזה."

ראוּם הרהר בדבריה. "את אומרת שאין לך שום קשר ממשי לעולם האל-מתים או למישהו ממנו?"

היא הנהנה. "בדיוק."

הוא נאנח. "אם כך, אין לי שום תועלת בך."

כאב חד פילח את החזה שלה בבת אחת, כאילו נורתה בלבה. בעודה משותקת מכאב, דניס הצליחה לפלוט משפט מפיה.

"רגע! יש לי... יש לי קשרים..."

הכאב פסק באותה מהירות שבה התחיל. ראוּם חייך בשביעות רצון.

"כך חשבתי. את יודעת יותר ממה שאפשר לדעת מבלי יהיו לך קשרים."

"מה אתה רוצה ממני?" פחד כזה שלא חוותה מעולם הזרחל כנחש במעלה גבה. היא נתונה לחסדיו של שד. מצבה לא יכול להיות גרוע יותר.

ראוּם כרע על ברכיו לצדה, בעודה מנסה להתרחק. "אני אראה לך."

כף ידו הוצמדה למצחה. אור הבזיק בתוך תודעתה, ובעקבותיו שצף של דימויים. ראוּם בתוך כוכב מחומש, גבר אדמוני מעברו השני. "הענק לי כוחות ככוחותיך," אמר הגבר האדמוני, "ותוכל לקבל את כל מבוקשך." ראוּם הניח את כפות ידיו על הגבר, אשר נפל ארצה בזעקה.

הבזק נוסף, והדימויים התחלפו. ראוּם עומד מול הגבר ומושיט אליו את ידו. הגבר מניד בראשו ונסוג לאחור. ראוּם מתקדם לפנים, ואחר כך מיילל בזעם בשעה שכוכב מחומש מופיע סביבו ומכתיר אותו. להבות עלו מתוך הכוכב, חלקו התחתון קרס וראוּם נעלם משדה הראייה. למשך זמן מה לא היו אלא להבות האש, ואחר כך ערב רב של תמונות מחרידות ורוויות דם. לבסוף, תחושה של חירות. ואז כתריסר תמונות נוספות של אנשים מתים, עד שלבסוף תמונתה של דודתה רוז, ואחר כך אמבר, פול... והיא עצמה.

"אבי אבותייך, נתניאל, חזר בו מעסקה שחתם איתי," קולו של ראוּם נשמע כחזיון תעתועים באוזניה. "הוא הצליח לכלוא אותי למשך לא מעט זמן, אך עכשיו חזרתי ואני דורש את מה שמגיע לי."

דניס הנידה בראשה בניסיון לנער מעליה את התמונות המחרידות. "כיצד אני יכולה לעזור לך?"

"מכיוון שהוא כנראה מסתתר בקרב ערפדים או ג'ולים," נהם ראוּם. "אני לא יכול להיכנס לעולמם, אבל את יכולה. תמצאי

אותו בעבורי. תביאי אותו אלי, ואני אניה לך וליתר צאצאיו
לנפשכם.”

יתר צאצאיו. פני הוריה הבזיקו בתודעתה של דניס. אחד מהם
הוא בוודאי צאצא של נתניאל, שהרי היא ובני דודיה הם צאצאיו,
וראום התכוון לרצוח את שארית משפחתו של נתניאל במסגרת מסע
חיפושיו אחריו.

אסור לה לתת לזה לקרות. “אני אמצא אותו,” אמרה דניס. אין
לי מושג כיצד, אך אעשה זאת.

ראום העביר את אצבעותיו לאורך זרועותיה. עורה הסתמר והיא
חשה בחילה.

“אני מאמין להצהרת הכוונות שלך. אבל בתור תמריץ נוסף...”
ידיו התהדקו סביבה בזמן שכאב חדש ומחירי התלקח בקרבה.
מעל צעקותיה היא יכלה לשמוע את צחוקו האדיש של ראום.
“תנסי לא למות, בסדר? בקושי התחלתי.”

* * *

ספייד קימט את אפו בעודו פונה לעבר הרחוב של דניס. הצחנה
הגיעה אליו מבעד למערכת האוורור של מכוניתו. עיניו סרקו את
הכביש, מתוך ציפייה להבחין במכונית עם מנוע פולט עשן או גג
בית שמצפים בזפת, אך הוא לא ראה דבר. הצחנה הלכה והחריפה
כשפנה בשביל הגישה לביתה של דניס.

ספייד פשפש בתיק שלו ושלף שני להבי כסף ארוכים שהוא טמן
בשרווליו. אחר כך הוא יצא מהמכונית וניגש לדלת הכניסה. שם,
הוא קירב את אפו למשקוף הדלת ושאף שאיפה עמוקה.

צחנת הגופרית מילאה את ריאותיו בעוצמה שהייתה מספיקה
לחנוק אותו אילו היה בן אנוש. ספייד פלט נשיפה וסינן קללה. רק
יצור אחד יכול להותיר צחנה כזאת בכל מקום שבו דורכות גליו.
כנראה שדניס מקגרור בכל זאת לא דמיינה את כל הסיפור, אך
ייתכן שהיא כבר לא בין החיים כדי לספר על כך לספייד.

הוא פרץ את הדלת בבעיטה אחת והסתער פנימה, מתגלגל על הרצפה כדי לחמוק מכל ניסיון תקיפה. דניס שכבה ממוטטת על הרצפה ליד ספה, אך ספייד לא נחפז לבדוק אותה. הוא סקר את החדר במבטו, מוודא שאין שם אף אחד. בחדר לא נשמעו אלא צלילי נשימתה ופעימות לבה.

הוא בדק כל אחד מהחדרים והארונות בקומה העליונה והתחנתנה, אך לא מצא דבר. לאחר שווידא שלא נכנס למלכודת, ספייד ניגש לבדוק את דניס.

היא הייתה מחוסרת הכרה, ולגופה היה רק חלוק שחגורתו פתוחה – וצחנת הגופרית, כאילו היא רחצה בה.

שפתיו של ספייד התכווצו לכדי קו עגום בעודו מסיט את החלוק. הוא התכוונן לגרוע מכל, אך למרבה ההפתעה לא ניכרו בה סימנים לתקיפה. נראה שהשד הגיע, גרם לה לאבד את הכרה והסתלק.

ספייד סגר את החלוק שלה, הסיט את השיער החום־אדמדם הלח שכיסה את פניה וטלטל את גופה קלות.

”דניס, תתעוררי.”

נדרשו לו מספר ניסיונות, אך לבסוף עיני השקד שלה נפקחו, התמקדו בו – ונפערו בבהלה.

”איפה הוא? הוא עדיין כאן?”

ספייד לא הרפה ממנה ושיווה לקולו טון מרגיע. ”אין כאן אף אחד מלבדי. את בריאה ושלמה.”

דניס פלטה יבבה זועפת. ”לא, אני לא.”

היא הפשילה את שרוולי חלוקה וחשפה את אמות ידיה. ספייד הצליח לעצור את הקללה שעלתה בפיו כשהבחין בצלליות בצורת כוכב המכסות את עורה.

דניס צדקה; היא לא בריאה ושלמה. השד סימן אותה.

ספייד ישב על מושב האסלה הסגור בחדר האמבטיה של הניס. היא התעקשה להתקלח, למרות שהיה עליו לשאת אותה למעלה בזרועותי. הוא הציע לעזור לה להתקלח, אך היא סירבה בתוקף. מילא, בני אנוש. כאילו להציץ זה משהו שהוא יכול בכלל לחשוב עליו עכשיו.

הוא סירב לצאת מחדר האמבטיה, והכריז שהוא לא מוכן שמותה יהיה על מצפוני, אם היא תחליק ותשבור את המפרקת כשתנסה לצאת מהאמבטיה. דניס הגיבה במרירות ואמרה, שהשד אמר לה, שלאחר שסומנה היא כבר לא יכולה למות מוות של בת תמותה. ספייד לא היה בטוח שזה נכון, אז הוא לקח את החלוק שלה ולא הותיר בידה ברירה אלא לשבת על רצפת המקלחת ולסגור את הדלת.

הוא יכול היה להבחין בקווי המתאר המטושטשים של גופה מבעד לזכוכית אפופת האדים. לשמוע את תנועות ידיה המגששות על פני מה שבוודאי היו כל סוגי הסבון והשמפו שברשותה. האוויר התמלא בבשמים שונים, ניחוחותיהם כובשים את ניחוח הגופרית העקשני. ספייד עצם את עיניו. בקרוב יהיה עליו להביא את דניס למקום מבטחים. אמנם לא סביר ששד יעזוב רק כדי לחזור תיכף ומיד, אך היא לא יכולה להישאר כאן.

“אני צריכה מגבת.”

ספייד שלף שתי מגבות והושיט לה את המגבת הגדולה יותר מבעד לחריץ שהיא פתחה במקלחת. לאחר שהיא התעטפה במגבת, הוא פתח את דלת המקלחת במלואה, תוך כדי התעלמות ממחאתה, והרים אותה, משתמש בידו הפנויה לייבש את שערה הרטוב בעזרת המגבת הקטנה.

“אני יכולה לעשות את זה בעצמי,” היא אמרה והדפה אותו

ביד רפה.

“בנסיבות רגילות אין לי ספק שאת יכולה,” הוא השיב בעודו נושא אותה למיטתה. “אבל זה עתה שד כמעט גרם לך לדום לב קטלני, ואחר כך העביר את התמצית שלו דרך גופך. אף אחד לא

מסוגל לעמוד על רגליו לאחר דבר כזה, אז תפסיקי להתוכח ותני לי לעזור לך.”

היא נצמדה אליו, גופה רפה כאילו ניסיונה להיאבק בו גזל ממנה את שארית כוחותיה. ספייד השאיר את זרועו סביבה, מצמיד אותה אל צדו, בעודו מייבש את שיערה ביד אחת ובידו השנייה דואג שהמגבת שסביב גופה לא תיפתח. עפעפיה ריצרו וראשה נטה לאחור עד שנח על זרועו. בתנוחה זו צווארה החשוף ניצב סנטימטרים משפתיו.

ספייד נאבק בדחף פתאומי להצמיד את פיו לוורידה הפועמים. עבר יותר מיום מאז שהוא אכל, אך רעב לא היה הדחף היחיד שהרגיש. שריר בלסתו נדרך. הוא קיווה שהזמן ישים קץ למשיכה המוזרה שלו כלפי דניס, שניכר בבירור כי עודנה קיימת.

הפעם הראשונה שראה את דניס הייתה במסיבה של קריספין, לפני יותר משנה. ספייד נכנס והדבר הראשון שלכד את מבטו היה אישה שחורת שיער, ראשה מוטל לאחור בצחוק, בתגובה למשהו שקאת אמרה. רגע לאחר מכן האישה זרקה מבט לעברו, כאילו הרגישה שהוא מתבונן בה. שפתייה הבשרניות עדיין היה פשוקות בעליונות, אך מבטה החודר הוא שעורר את תשומת לבו. זה, והזרם הלא מוכר הזה שחלף בגופו בעודו מביט בה.

”מי זאת?” הוא שאל את קריספין.

קריספין עקב אחר מבטו של ספייד ופלט נחרה. ”מצטער, חבר.

זו החברה הטובה ביותר של אשתי.”

ועם המילים האלה, דניס הוצבה מחוץ לתחום. היא בת אנוש, ולספייד יש רק שני שימושים לבנות אנוש – תזונה או משגל מזדמן. מפני שדניס היא חברתה של קאת, כל אחת משתי האפשרויות הללו תהיה עלבון לקריספין. ספייד הרחיק את הכאב העז המוזר שהרגיש כשהחזיר לה מבט, אך היא כבר הסבה את מבטה כדי לחייך לבחור בעל שיער חום וזהבהב. הוא כמעט חש הקלה כאשר קריספין אמר לו שהיא גם נשואה. עכשיו באמת לא הייתה לו שום סיבה להקדיש לה מחשבה נוספת.

אך מאז דניס התאלמנה, וכעת יש רק מגבת לגופה והיא נתונה בזרועותיו. בנסיבות כאלה, לא קל היה לו להתעלם מהמשיכה שהרגיש כלפיה.

היא לא כשכילך, הזכיר לעצמו ספייד בחומרה. ובכל זאת, אין כל פסול במתן תשומת לב למראה המלבב שלה. שערה הפך כהה יותר מהרטיבות, וגון פניה היה תערובת של שושנים ושמנת. צחנת הגופרית העזה התפוגגה ונעלמה, ואפשרה לניחוח הרבש והיסמין שלה עצמה לפרוץ מבעד לריחות האחרים. המראה שלה עטופה במגבת, עיניה עצומות ושפתיה פשוקות מעט, היה הרבה יותר מפתה ממראה גופה העירום בזמן שבדק אם היא נפצעה.

ספייד הכריח את עצמו לחזור ולשדר עסקים כרגיל. "בואי נלביש אותך", הוא אמר. "ברגע שנביא אותך למקום מבטחים, אני אצור קשר עם קריספין, למסור לו היכן הוא וקאת יוכלו לאסוף אותך."

עיניה של קאת נפערו במהירות. "לא."
"לא?" חזרה אחריה ספייד בהפתעה.

היא אחזה בירו ביותר עוצמה מכפי שהוא חשב שהיא מסוגלת. "אסור לך לספר להם. קאת תעזוב הכול ותפתח במרדף אחרי ראום, אבל הוא חזק מדי. אני – אני ראיתי למה הוא מסוגל. אני לא יכולה להרשות לה להילחם בו, ואם היא תשמע על זה, זה מה שהיא תנסה לעשות."

"דניס", ספייד שיווה לקולו גוון הגיוני מאוד. "אינך יכולה פשוט להתהלך בעולם ולהעמיד פנים שאין על גופך סימונים של שד. את חייבת למצוא דרך להסיר אותם, ו –"
"אני יודעת כיצד להסיר אותם."

ספייד זקר את גבותיו. מנין היא יודעת?
"השד רוצה שאמצא קרוב משפחה עתיק שלי בשם נתניאל", המשיכה דניס. "מסתבר שנתניאל משכן את נשמתו ונמלט מבלי לפרוע את חובו. השד חושב שהוא מסתתר בקרב ערפדים או ג'ולים."

אם אני אמצא את נתניאל ואביא אותו אל ראום, הסימונים האלה יוסרו מגופי וראום יניח ליתר בני משפחתי לנפשם.”
חרף תדהמתו, ספייד הצליח להגיב לבסוף. “ואם לא תצליחי למסור את נתניאל הזה לידי השד?”
רעד חלף בגופה של דניס. “אז התמצית של ראום תמשיך לצמוח בתוכי... עד שאהפוך למשנה־צורה כמוהו.”

3

Tניס הסירה את מבטה מהכביש. אם היא לא הייתה נתונה בנסיבות איומות כל כך, היא הייתה לבטח מרגישה כאילו כל חייה חולפים לנגד עיניה בהבזק. ספייד נהג כמו עטלף מהגיהינום, עוקף מכוניות מימין ומשמאל בייעילות מסחררת ותוך התעלמות מוחלטת מהמהירות המותרת. כאשר היא ציינה בפניו שאם הוא ימשיך לנהוג כך יעצור אותם שוטר, ספייד רק חייך ואמר שגם ככה הוא רעב.

הייתה לה תחושה שהוא לא מתלוצץ.

במאמץ להתעלם משצף המכוניות והנוף החולף על פניהם, היא הפנתה את ראשה ובחנה את ספייד. שיערו היה שחור כפחם, והוא הזדקק מראשו בטבעיות ואז השתפל בגלים בוהקים אל כתפיו. גבות בגוון שחור-דיו תחמו עיניים בצבע ענבר שרוף. שניהם עמדו בניגוד מוחלט לצבע עורו החיוור כבדולח, שהיה סימן ההיכר שלו כערפד. אפילו יושב הוא נראה גבוה להפליא, אך גובהו לא שיווה לו מראה מוזר, כפי שקורה עם אנשים מסוימים. לא, ספייד התנשא מעל האנשים שסביבו בגב זקוף ובגאוונה, גפיו הארוכים נעים בחינניות ודייקנות. דייקנות קטלנית.

זיכרון הבויק בתודעתה. "אתה תעמוד פה ליד החברים שלך,

כשהחברה שלך ואני ניכנס למושב האחורי, "גיחך הזר ואחז בדניס. רגע לאחר מכן הוא הוטל אל הרצפה, דם ניגר ובשר מרוטש במקום שבו היה ראשו. ספייד ניצב מעליו, עיניו מתיזות גיצים ירוקים, ובעט בגופתו של האיש בעוצמה כזאת, שהיא עיקמה את הפח של המכונית שחנתה בסמוך כשפגעה בה.

ואז הזיכרון הנורא מכל. ספייד, מכוסה בדם, מרחיק אותה ממה שפעם היה רנדי. "הוא מת, דניס. אני כל כך מצטער..."

היא שוב הסבה את מבטה. מוטב לכהות בנוף, החולף על פניהם במהירות מעוררת בחילה, מאשר בו. בניגוד אליו, שצף המכוניות מחוץ לחלון לפחות לא מעורר בה זיכרונות. כאשר היא הייתה רחוקה מערפדים, היא יכלה להאמין שרנדי באמת מת בתאונת דרכים, כפי שמשפחתו האמינה. אך בכל פעם שהייתה בקרבת ערפדים, במוקדם או במאוחר צפו ועלו אל פני השטח זיכרונות של דם ומוות שהיא ניסתה להרחיק.

וכעת לא נותרה בידה ברירה אלא לשקוע בשתי רגליים במקום האחרון בו רצתה לבקר – עמוק בתוך עולם הערפדים.

"אני אצטרך לשכור את שירותיו של מישהו שייקח אותי אל, אתה יודע, המקומות שבהם בני מינך מסתובבים," היא אמרה, בעודה מחשבת כמה מזומן תוכל להשיג בהתראה כה קצרה. "אני אשמח אם תוכל להפנות אותי אל ערפד חוקר פרטי, או משהו מקביל לכך."

ספייד תקע בה את המבט הזה שכבר התחיל לעלות לה על העצבים; מבט שאומר כי הוא חושב שהיא יצאה מדעתה.

"ערפד חוקר פרטי?" הוא חזר אחריה. "את צוחקת עלי, נכון?"

"אני יודעת שיש לכם ערפדים רוצחים שכירים, אז למה שלא היו לכם גם ערפדים חוקרים פרטיים?" היא ירתה בתגובה. "אני לא יכולה פשוט לפרסם מודעה עם התיאור של נתניאל והכותרת האם ראיתם את מרמה השדים הזה?"

ספייד הידק את אחיזתו בהגה. "לא, אינך יכולה," הוא אמר בטון רגוע. "אבל לערפדים אין ערפדים חוקרים פרטיים. אם אנחנו רוצים

למצוא מישהו, אנחנו מבקשים מהמאסטר שלנו ליצור קשר עם מאסטרים אחרים במטרה לבדוק מי הבעלים של אותו אדם נעדר. ואז העניין מיושב בין שני המאסטרים. יש לנו ערפדים רוצחים שכירים בשביל הפעמים שבהן ערפדים רוצים לדלג על הפרוצדורה הזאת ולא אכפת להם מההשלכות. זה לחלוטין לא מקובל שכן אנוש ייצור קשר עם מאסטר ערפדים בחיפוש אחר רכוש של מישהו – שזה בוודאי מעמדו של נתניאל בעולם הערפדים. שום מאסטר ערפד שמכבד את עצמו לא יוותר מרצונו על רכוש שלו כדי שתיקחי אותו ותקריבי לשר.

דניס התחלחלה מהקלות שבה התייחס ספייד אל בני אנוש כאל רכוש. נדמה שהוא אפילו לא מודע לכך שזה מעליב.

"אם כך, אני פשוט אשכור את שירותיו של רוצח שכיר ואצווה עליו לא להרוג את נתניאל. מה זה משנה לו, אם משלמים לו, אם עליו למסור אדם חי או מת?"

ספייד סינן דבר מה שהיה מהיר מכדי שתצליח לפענחו.
 "מה?" היא שאלה בזעף.

הוא נעץ בה מבט נוקב וממושך עד כדי כך שהיא כמעט נבחה עליו שימקד את עיניו בכביש.

"אף ערפד לא יגזול את רכושו של ערפד אחר למען בן אנוש, לא משנה כמה מרשרשים תציעי לו. טמון בכך סיכון שתתפתח מלחמה, בעוד שלרצוח מישהו, מבלי להותיר עדות לזהות הרוצח, זה הרבה יותר פשוט. ייתכן שתצליחי למצוא ערפד שתמורת כסף יסכים לירות לנתניאל בראש, אבל לא תמצאי ערפד שיחטוף אותו."

לדניס התחשק להלום בלוח המחוגנים מרוב תסכול. חייב להיות מישהו שיוכל לעזור לה. אילו מתים נוספים היא מכירה?

"אני אבקש מרודני," היא אמרה בפרץ של השראה. "הוא לא ערפד, הוא ג'ול. רודני מכיר אותי, אז אולי הוא יהיה מוכן לאתר את נתניאל מבלי שמישהו יגלה מי עשה זאת וגם לא יסתבך בפוליטיקה הערפדית."

שריר רתת בלסתו של ספייד. "רודני מת."

במשך דקה ארוכה דניס לא אמרה מילה. מוחה היה עסוק מדי בדחיית הרעיון שהג'ול המתוק והמצחיק שהיא הכירה מת. עדיפת ראש זו הדרך היחידה להרוג ג'ול, היא הטיחה בראום קודם לכן. כעת הידע הזה עורר בה בחילה. למה, למה, למה שמישהו ירצח את רודני?

"הוא היה אדם טוב. זה לא בסדר," אלה היו המילים שאמרה לאחר שהשתיקה התמשכה.

ספייד רטן. "אכן."

דניס לא רצתה אלא לעצום את עיניה ולא לחשוב על המוות למשך שבוע. או למשך יום, או אפילו למשך שעה. אך כל עוד היא לא תמצא את נתניאל, המוות של בני משפחה אורב באופק. יהיה עליה לערב את קאת. בונז הוא מאסטר ערפד ורוצח שכיר לשעבר, כך שיש ברשותו את המומחיות הנחוצה לאיתור אנשים, ויחד איתה יש לו גם השפעה בקהילת הערפדים. הייתה זו הברירה ההגיונית היחידה – פרט לכך שבונז ירגיש שכבודו מחייב אותו להציל אותה אם העניינים יהפכו מפחידים ומסוכנים מדי. כבר גרמתי למותו של בעלי, חשבה לעצמה דניס ביראה. כיצד אוכל לחיות עם עצמי, אם אגרום גם למותו של בעלה של חברתי הטובה ביותר?

"אנו אמורים להגיע לספרינגפילד תוך שעות ספורות," אמר

ספייד. "ברגע שנגיע, אנחנו נעצור בבית מלון ו –

דניס הזדקפה במושבה. "אתה."

גבותיו נזקרו. "סליחה?"

"אתה," היא חזרה ואמרה. "אתה מאסטר ערפד. אתה איתרת אנשים בעבר, כך קאת סיפרה לי, ולך לא אכפת ממני, כך שאם הסכנה תהפוך גדולה מדי, אתה תוכל לברוח מבלי להיהרג. אתה האדם המושלם לעזור לי למצוא את נתניאל."

ספייד אפילו לא טרח לשלוח לעברה עוד אחד מאותם מבטי את־משוגעת; הוא סטה מהכביש ועצר את המכונית בשולי הדרך, עוד לפני שהיא הספיקה לדאוג לגבי התנועה הזורמת מולם.

"אינני יכול לזנוח את כל חובותי רק כדי לרדוף אחר בן אנוש שבורח משדים, כשמעולם הוא לא היה צריך להתעסק עם התורות האפלות האלה מלכתחילה," הוא אמר מבעד לשיניים חשוקות. "מצטער, דניס."

הייאוש גרם לה לאבד את שיקול דעתה. "אתה מצטער? אני מתקשה להאמין בכך. כן, אני יודעת שאני מבקשת טובה ענקית, אבל אני לא מצפה שתעשה את זה למעני. קיוויתי שתעשה את זה למען חברך, מפני שאתה יודע שאם תסרב לעזור לי אוכל לפנות רק למקום אחד נוסף. אבל, היי, אולי תוכל לומר לקאת, 'אני מצטער', אם בונז ייהרג בעודו עושה את מה שלך לא היה פנאי לעשות. אחרי הכול, הרבה יותר קל לומר שאכפת לך מאשר להוכיח את זה במעשים."

בן רגע הוא התקרב אליה, פניו כה קרובים אליה שהיא לא הצליחה להתמקד במאפיין בודד מפניו. אך לא היה כל צורך לראות את הבעת פניו. הנהימה בקולו אמרה לה עד כמה הוא זועם.

"אף אחד אינו יודע שהתקשרת אלי. אף אחד אינו יודע היכן את. אני יכול לקבור את גופתך עוד לפני עלות השחר, ואז לא אצטרך לדאוג שמא קריספין יסכן את חייו למענך. אז אני ממליץ לך לא לבקש ממני שוב להוכיח שאכפת לי מחברים שלי."

עיניו של ספייד לא היו בצבע הקוניאק הרגיל שלהן. הן בהקו ורשפו ירוק, ודניס לא הייתה צריכה להיות אל־מתה כדי לחוש בעוצמה הנובעת ממנו. ובכל זאת, הרגשתה אמרה לה שספייד לא יפגע בה, לא משנה עד כמה הוא כועס עליה. אם ראוּם היה מאיים רק עליה, היא הייתה מסתכנת בביצוע העבודה לברדה, אך החיים של בני משפחתה מונחים על הכף ותלויים ביכולתה לשכנע את ספייד לעזור לה.

"אז אחרי שתקבור אותי, מוטב כבר שתמצא כל אחד מבני משפחתי ותהרוג גם אותם," היא השיבה. "כי זה מה שראוּם יעשה, אלא אם כן אמסור לידיו את נתניאל. כמה אנשים אתה מוכן לרצוח במקום לעזור לי?"

הוא נשען לאחור, כשעל פניו משהו הדומה לתדהמה. "את סוחטת אותי?"

דניס צחקקה במרירות. "סחיטה מרמזת על כך שיש ברשותי משהו שאתה רוצה, אבל אין לי דבר... פרט לתקווה שאני לא אגרום למותו של אף אדם נוסף מהאנשים החשובים לי. הבהרת לי שלבני אנוש אין חשיבות רבה בעיניך, אבל האם אינך יכול להבין את זה?"

ספייד הסב את מבטו, והשקיף מבעד לחלון על המכוניות החולפות על פניהם במהירות. לבסוף הוא הסיט את מוט ההילוכים ממצב חניה והמשיך בנסיעה.
"למזלך הרב, אני יכול."

* * *

ברגע שהם הגיעו לבית המלון, דניס מיהרה אל חדר האמבטיה, מזכירה בכך לספייד שהוא שכח לעצור בדרך כדי שתוכל להשתמש בנוחיות. היא לא אמרה מילה, הבחורה המסכנה. אין ספק שהיא גם גוועה ברעב. הוא שמע את ברז המים במקלחת נפתח והחליט להזמין בשבילה במקום לחכות ולשאול להעדפותיה. בהתחשב ביום שעבר עליהם, הוא יפתע אם היא בכלל תישאר ערה עד שהאוכל יגיע.

ספייד לא נסע היישר לביתו מכיוון שרצה להבהיר מספר דברים לפני שיהיה להם קהל. הוא שכר חדר אחד בבית המלון, מתוך כוונה להיות קרוב אליה למקרה שהשד איכשהו הצליח לעקוב אחריהם. אף שלא היה מדובר באפשרות סבירה, בכל מה שנוגע לשדים הוא לא היה מוכן לקחת סיכונים. ראוּם יכול לנסות לארוב לו ולהחזיק אותו כבן ערובה, כדי להשתמש בו לצורך השגת יותר שיתוף פעולה בעולם האל־מתים. ספייד לעולם לא יסמוך על שד. מזל שמדובר ביצורים נדירים כל כך, אחרת למין האנושי היו הרבה יותר סיבות לדאגה מאלה שמספקים כמה ערפדים או ג'ולים זדוניים.

הוא חליץ את נעליו והתמתח בעודו מתמקם בכיסא המרופד יתר על המידה. הוא נקלע לצרה צרורה אמיתית. איך הוא ימצא את נתניאל מבלי שאף אחד יקלוט שהוא מחפש אותו? אם הוא יהיה גלוי לגבי מאמציו למצוא אותו, הוא יהיה החשוד המיידני כאשר יתברר שנתניאל נעדר – ולא מתחשק לו להיקלע למלחמה נוספת בין אל-מתים. שלא לדבר על כך שיהיה עליו להסתיר את העובדה שדניס הייתה עמו. אם הדבר יגיע לאוזני קריספין, הוא מיד יחשוד שיש עניינים.

אך אף אחד אחר מעולם האל-מתים לא באמת מכיר את דניס. מעטים פגשו את דניס בעבר וידעו איך היא נראית, ומבין אלה – רבים כבר מתו. מי יגיד שדניס איננה בסך הכול עוד חטיף מתוק שהוא לקח עמו כצידה לדרך? כל עוד הוא ישתמש מקריספין, קאת ושאר חבריהם הקרובים, יש סיכוי שהוא יצליח לאתר את נתניאל מבלי שמישהו יידע על מעורבותה של דניס.

ספייד לא רצה לחשב את הסיכוי המדויק לכך. חרף ההיגיון שאמר לו שעליו להתרחק מדניס, ולא מסיבה אחת בלבד, באמת לא נותרה בידו ברירה אלא לעזור לה.

דלת חדר האמבטיה נפתחה והיא יצאה החוצה, לובשת חלוק ועליו תפור שם בית המלון. ספייד הנהן בכיוון הארון, מצביע על המקום שבו הניח את התיק שלה. היא הוציאה ממנו מספר פריטים ואז נעמדה שם, נושכת את שפתיה כאילו היא שוקלת אם לפתוח את פיה ולדבר.

ספייד זקר גבה. "בניגוד לערפדים מסוימים, אינני יכול לקרוא מחשבות, אז לא משנה כמה מדובר, את תצטרכי לבטא את זה בקול רם." "אני רוצה שתדע שאני מתכוונת לשלם לך על זמנך," היא אמרה, המילים קולחות מפיה בשפף. "ואני אחזיר לך על כל הוצאה שתוציא, כמו החדר הזה."

תחילה היא הוליכה אותו שולל, ועכשיו היא מטיחה בו עלבונות.
"לא."

היא מצמצה. "לא?"

"אני מבין את הבלבול שלך," אמר ספייד ברכות, "מפני שנדמה שאינך שומעת את המילה הזאת לעתים קרובות. אך תרשי לי להסביר. פירושה שאינני עובד אצלך. פירושה שתיאלצי לעשות מה שאני אומר, על מנת שאוכל למצוא את קרוב המשפחה החמדן שלך. ופירושה שהעדפותייך האישיות בעניין אינן בראש מעייניי. עכשיו המסר עבר בצורה ברורה יותר?"

היא שלחה בו מבט שיכול לחתוך פלדה. הוא ציין לעצמו בהנאה קלה, שנדמה כאילו עיני השקד שלה הפכו ירוקות יותר מרוב כעס, כמעט כמו עיניו של ערפד בשלבים הראשונים, לפני שהן מחליפות צבע לחלוטין.

"אם כך, אני גוועת ברעב. אני מקווה שבכית המלון הזה יש שירות חדרים וסטייק איכותי," היא השיבה בקוצר רוח שכמעט לא טרחה להסתיר.

הוא פרץ בצחוק מתגלגל. "כבר הזמנתי משהו בשבילך." בתזמון מושלם, בדיוק נשמעה דפיקה בדלת. ספייד קם, השתהה כדי לחוש שמעברה השני של הדלת עומד בן אנוש, ואז פתח אותה. גבר צעיר במדים שלח לעברו חיוך מכאני בעודו דוחף את העגלה פנימה.

"היכן תרצה שאמקם אותה, אדוני?"

"ממש לידה," אמר ספייד וסגר את הדלת.

הוא הניח לבחור להסיר את המכסה מהתבשילים ולחשוף אותם לעיני דניס, אשר נראתה מופתעת נוכח מגוון המנות שהונח לפניה. ואז, כאשר הוא הסתובב אל ספייד בציפייה מנומסת, ספייד נעץ בו את מבטו הנוקב.

"מה אתה עושה?" נשימתה של דניס נעתקה מפיה.

הוא התעלם ממנה והתמקד בווריד הפועם שזעק אליו. נעיצה חטופה של ניביו בצווארו של הבחור הפיקה זרם של דם עשיר ומזין. ספייד המתין בטרם בלע, ובמקום למצוץ את הדם הניח לפיו להתמלא מפעימת הדופק, מצמיד את שפתיו באופן שמונע אפילו מטיפה אדמדמה אחת לחמוק ממנו.

דניס נעצה בו מבט מבולבל. ספייד נתן בה מבט נוקב, מקווה שהיא לא תעשה משהו מטופש כמו לצעוק. היא לא צעקה, אך כף ידה נשלחה אל פיה, כאילו היא בולמת דחף לצעוק.

הרעב שכרסם בקרבו דעך לאחור הבליעה הרביעית. הוא נסוג לאחור, לוכד בלשונו את הטיפות הנוטפות, ואז סתם את הנקבים על ידי חיתוך אגודלו בעזרת ניב והחזקתו מעליהם. תוך שניות ספורות, הדם שלו סתם את החורים והעלים אותם.

"הגשת לנו את האוכל ויצאת מהחדר. לא קרה שום דבר יוצא דופן," אמר ספייד והצמיד שטר של עשרים לכף ידו של הבחור. הוא הנהן, החיוך המלאכותי חוזר לפניו בשעה שהזיכרון לגבי מה שאירע התנדף מעוצמתו מבטו הנוקב של ספייד. "שיהיה לכם ערב נעים, אדוני," הוא אמר.

"תודה רבה. אתקשר לאחור שהיא תסיים לאכול."
ספייד סגר את הדלת. דניס עדיין בהתה בו. "נשכת אותו. אפילו לא טרחת ל... אתה פשוט נשכת אותו."
הוא משך בכתפיו. "את לא היחידה פה שהספיקה לפתח תיאבון."

"אבל..." נדמה שהיא עדיין לא הצליחה למצוא מילים.
"התגוררת עם קאת וקריספין במשך למעלה מחודש; אף פעם לא ראית אותו ניוזן?"

"הוא מעולם לא עשה זאת מול העיניים שלי!" הזדעקה דניס, כאילו הוא רמז על משהו מגוחך.
דניס הביטה באוכל המתקרר על המגש. "אני חושבת שאיברתי את התיאבון שלי," היא מלמלה.

הוא התאפק מלומר משהו שבוודאי היה מעצבן אותה. אין צורך לעקוץ, בהתחשב ביום האיום ונורא שעבר עליה.
"תרגישי בנוח לישון במיטה. אני אישן על הכיסא," הוא אמר ופשט את חולצתו.

הוא התיר את חגורת מכנסיו כאשר הבעת פניה של דניס עצרה אותו. אה, נכון, בני אנוש והצניעות המטופשת שלהם. זמן רב עבר

מאז היה בחברת בני תמותה ממוצעים. אלה שעמם התרועע הכירו מקרוב את אורח חייו והרגליו של הערפד. יהיה עליו לזכור מה הולם ומה בלתי הולם.

"אני גררתי אותך לזה," היא אמרה בעקשנות. "אני אישן על הכיסא."

הוא כמעט גלגל את עיניו שוב. כאילו שהוא ירשה לאישה להצטופף על כיסא, בשעה שהוא משתרע על המיטה. "לא."

"אני ארגיש טוב יותר אם –"

"אני לא," הוא קטע את דבריה. "ותרשי לי להזכיר לך שוב, שמפני שאני עוזר לך, המעט שאת יכולה לעשות הוא לא להתווכח איתי על כל פרט קטן."

תסכול והתרסה התחרו ביניהם בהבעות פניה, אולם היא כיווצה את שפתייה בחוזקה וסתמה את פיה. כל הכבוד, יקידה. אולי בסופו של דבר זה לא יהיה כזה נורא.

"שינה ערבה, דניס."

4

היא התעוררה לצלילי מבטא אנגלי. לרגע היא הייתה שרויה בכלכול. האם היא השאירה את הטלוויזיה דולקת? ואז אירועי היום הקודם, רווי הסיוטים, חזרו אליה. פול, נרצח. היא, מסומנת בידי שד. הגבר בעל המבטא, ערפד שלא רוצה כל קשר אליה, אך מגלם את התקווה האחרונה לכני משפחתה.

"אה, התעוררת," אמר ספייד וסגר את הטלפון הנייד שלו בצליל נקישה. "הזמנתי לך ארוחת בוקר, בהתחשב בכך שלא נגעת באוכל שלך אמש." פיו התעקל לחיוך רחב. "בוודאי תשמחי לדעת שישנת בזמן ארוחת הבוקר שלי. אולי עכשיו תצליחי לשמור על התיאבון שלך."

"אתה ניזון מהעובדים בכל פעם שאתה מזמין שירות חדרים?" שאלה דניס בתדהמה.

"בוודאי. אבל אל תדאגי להם. אני תמיד מקפיד לתת טיפ נדיב."

כאב חד בכבונה הסב את תשומת לבה לעגלה עם המנות המכוסות ולניחוח מעורר התיאבון הנודף מהן. לפתע דניס נתקפה תאוות אכילה. היא העיפה מעליה את הסדינים, ניגשה אל העגלה, והסירה את מכסה המכל הקרוב ביותר אליה. פנקייקים. היא

הרימה פנקייק, דחסה אותו לפיה ועצמה את עיניה בהנאה. כל כך טעים.

הוא נעלם מהר מדי. היא לקחה פנקייק נוסף, רעבה מכדי שתטרח להוסיף סירופ או תשתמש בסכור"ם, ותחבה אותו לפיה. הממ. טעים. עוד.

היא בריוק סיימה את הפנקייק השלישי, כאשר קלטה שספייד מתבונן בה. הוא העיף מבט בצלחת שלה, שכבר הספיקה להתרוקן, ואז בסכור"ם שממנו התעלמה, ואז חזר והביט בה.

דניס הרגישה שסומק חמים מציף את פניה. מה עובר עליה? לא חלף זמן רב עד כדי כך מאז שאכלה.

"אני... הממ... גוועתי ברעב," היא גמגמה.

הוא עיקל את פיו. "זה בהחלט נראה כך."

כאילו כדי להדגיש את טענתה, כאב נוסף פילח את בטנה, ובעקבותיו צליל קרקור רועם. דניס אילצה את עצמה לסדר את המפית בקפידה על חיקה, ליטול את הסכור"ם בידיה ולחתוך את תכולת המכל הבא – סטייק מטוגן בסגנון כפרי עם ביצים, המנה האהובה עליה! – לפיסות קטנות לפני הביס הבא שלה. בינתיים ההמיה שבקעה מבטנה התחזקה עד לשאגה כמעט. ספייד המשיך להתבונן בה, כשאותו חצי חיוך מוסיף לעקל את שפתיו.

"אני תמיד נהנה להתבונן באישה עם תיאבון בריא," הוא אמר,

כשניכר השעשוע בקולו.

דניס חדלה מהעמדת הפנים ונעצה את המזלג בשתי פיסות סטייק מטוגן. היא לעסה אותן בעודה נועצת בספייד מבט חודר שכמו אמר: נראה אותך מעיר משהו. אז היא קצת יותר מדי רעבה כרגע כדי לאכול כמו ציפור, למי אכפת? אולי חלף יותר זמן מכפי שחשבה מאז הפעם האחרונה שהיא אכלה.

"יש לך תוכנית לגבי החיפוש שלנו אחר נתניאל?" היא שאלה

לאחר שחיסלה את הסטייק והביצים. האם יהיה זה חזירי מצדה לעבור היישר אל המכל המנצנץ הבא? לעזאזל הכול. מי יודע מתי תהיה לה הזדמנות נוספת ליהנות מארוחה כזאת?

"כן," השיב ספייד. "נתחיל בשושלת שלי. למרות שאין לי בשושלת בחורים בשם נתניאל, מי יודע אם אבי אבותיך לא שינה את שמו? את זוכרת איך הוא נראה לפי מה שראום הראה לך, נכון?"

דניס נרעדה. "כן." כאילו היא יכולה לשכוח את כל הדימויים המזוויעים שראום החדיר לתודעתה.

"יופי. אני אכנס אסיפה ואת תוכלי לעבור על הרכוש של האנשים שלי. נראה אם תזהי מישהו מהם."

"אתה יודע, זה ממש מעליב מצדך להמשיך להתייחס אל בני אנוש כאל רכוש. גם אני בת אנוש, אתה זוכר?"

משהו הבזיק במבטו. "אני זוכר היטב. וזו הסיבה שאציג אותך בפני השושלת שלי בתור הרכש החדש ביותר שלי."

לסתה נשמטה. "אין סיכוי, לעולם לא."

הוא נופף בידו באלגנטיות. "את לא רוצה שקריספין או קאת יגלו מה את זוממת, אז זו ההסוואה הטובה ביותר. אני לא יוצא לפגישות רומנטיות עם בנות אנוש; את זה כולם יודעים. אבל יש לי שימושים אחרים בהן, ואף אחד לא ישאל שאלות לגבי ערפד המסתובב עם הרכוש שלו. למעשה, נדיר שאנחנו הולכים לאנשהו מבלי לקחת עמנו אחד או שניים מהם."

הבעת פניו הייתה שלווה להכעיס. דניס שקעה במחשבות. מה אם זו דרכו של ספייד לנסות להתחמק מלעזור לה? אם היא תסרב לשתף פעולה עם ההצגה הזאת, הוא עלול לנטוש אותה ללא היסוס. אולי לא חשוב לו להשאיר בונזו מחוץ לעניין הזה כפי שהיא חשבה בהתחלה.

"בסדר," דניס הכריחה את עצמה לומר, בעודה חושבת על הוריה. היא תוכל לבלוע פגיעה קטנה בכבודה, אם פירוש הדבר הצלת הוריה.

נרמה שספייד מחכה שהיא תאמר דבר נוסף. דניס הרימה את המזלג שלה והתחילה לאכול מסלט הפירות שבמכל הבא.

"יופי," הוא אמר לבסוף. "נגיע לסנט לואיס עוד היום."

* * *

ספייד סגר את הטלפון הנייד שלו בתנועה חדה. זו הייתה השיחה האחרונה שהיה עליו לקיים. אמנם אין זה נדיר שהוא יכנס את אנשיו כדי להציג בן אנוש חדש כרכושו, אבל במשך מרבית השנה האחרונה הוא היה בדרכים, כך שהצטברו מספר עניינים שתבעו את תשומת לבו.

דניס הייתה שקטה מאוד בשלושת הימים האחרונים. הוא חשב שהדבר קשור לשיחה שהיא קיימה עם משפחתה, ובה אמרה להם שהיא נוסעת כדי להתאבל על בן דודה ביחידות. עד כמה שספייד הצליח לשמוע, הדבר לא התקבל בברכה, אולי מכיוון שהיא לא יכלה להסביר להם שהיא לא נוטשת אותם בשעה שהם זקוקים לה, אלא דווקא מנסה לעזור להם.

ובכל זאת, היא חייבת לחדול מהרגלה לשקוע בהרהורים. אם דניס תיכשל בהעמדת הפנים שהיא רכושו החדש כשיציג אותה מול אנשיו, ספייד עוד יוכל להתמודד עם ההשלכות השליליות שהדבר יגרור. אך מול מאסטר ערפד, כזה שאינו בעל בריתו? התוצאות עלולות להיות קטלניות.

את צריכה לחזור וליישר את הגב שלך, דניס, הוא חשב. ואני יודע כיצד לעזור לך.

ספייד ירד אל הקומה הראשונה, בהנחה שימצא שם את דניס במטבח. היא התגלתה כבעלת תיאבון מפותח במיוחד, ללא קשר למצב רוחה. בכל אחד מהבתים שלו הוא החזיק טבח כדי לוודא שהחברים האנושיים בשושלת שלו ניזונים היטב. הנרי, השף אשר בביתו בסנט לואיס, נהיה עסוק יותר מתמיד מאז שספייד הגיע לשם עם דניס.

"אדון", פנה הנרי לספייד.

שעשע את ספייד לראות את תגובתה של דניס. גבה היה מופנה אליו, אולם ההתכווצות של כתפיה הייתה ברורה. התואר שלו בקרב

חברי השושלת שלו גרם לדניס להרגיש אי נוחות. ספייד לא הוטרד מכך. אחרי הכול, כשהוא היה בן אנוש היו פונים אליו בצורה רשמית אפילו יותר.

"הנרי." ספייד הנהן לעבר הגבר הצעיר לפני שתפס את הכיסא הסמוך לדניס בשולחן שבמטבח. לפי הצלחת שלה, היא אכלה לזניה – לזניה עם המון שום.

הוא כבש את חיכוכו. קאת סיפרה לדניס לא מעט על ערפדים, אך לא הכול. ספייד לקח מהצלחת שלה שן שום מטוגנת ואכל אותה, כשהוא דואג לנהום נהמת אושר מעושה.

"אחח, הנרי, ערב לחיך. גם אני רוצה צלחת מזה."

"זה לא יגרום לך בחילה?" שאלה דניס בהפתעה.

הוא שמר על ארשת פנים חתומה. "אני יכול לאכול אוכל מוצק."

רוב הזמן אני פשוט מעדיף שלא."

"לא התכוונתי לזה." דניס נופפה בידה. "שום. זה לא גורם

לערפדים להקיא?"

"כלל וכלל לא. זו אחת מהסיבות שאני נהנה לבקר באיטליה.

בכל מקום שאתה זורק אבן, אתה פוגע בעורק שמתובל בטעם הערב

לחיך הזה."

ספייד ליקק את שפתיו. דניס הבחינה בכך והחווירה, מרחיקה

מעצמה את צלחתה. הוא בקושי הצליח לכבוש את הצחוק

שלו.

"יש לי מתנה בשבילך," הוא אמר, כאילו תגובתה נעלמה

מעיניו.

חשד העיב על מבטה. "למה?"

היא באמת צריכה לעבוד על כישורי המשחק שלה. אף בן אנוש

חדש בשושלת שלו לא ידבר אליו בטון כזה, במיוחד לא בחברת

אנשים נוספים.

הוא נעמד על הגליו. "בואי."

"אדון, עדיין תרצה את האוכל?" שאל הנרי.

ספייד הושיט את ידו לדניס. היא התמהמהה. "תשמור את זה

חם לאחר כך, " הוא אמר להנרי והקשיח את המבט החודר ששלה בדניס. קחי אותה, הוא הורה לה חרש.

היא החליקה את ידה לתוך ידו. הבשר שלה היה חמים, קודח כמעט, אבל עיניה הבריכו לא בגלל מחלה אלא מרוב רוגז על המהלך הטקטי הקטן שלו. ספייד התעלם מכך, אחז בכף ידה ושלף אותה מהכיסא שלה. הוא לא החליש את אחיזתו גם כאשר היא נעמדה על רגליה, חרף ניסיונה להיאבק בו.

"הבה נלך לחדרי, יקירתי," הוא אמר והקפיד שקולו יישמע ברור וחזק.

עיניה נפערו לרווחה. היא ישנה בחדרה מאז שהם הגיעו, מפני ששרים אינם יכולים להיכנס לבתי מגורים, אפילו במקרה שראום אכן הצליח לעקוב אחריהם על פני מספר מדינות. אבל העובדה שישנה לבד עלולה לעורר תהיות בקרב אנשיו שנמצאים בבית בנוגע לטיב היחסים ביניהם.

לזכותה של דניס ייאמר שהיא לא הקימה מהומה. היא כיווצה את שפתייה והניחה לו להוביל אותה במעלה המדרגות. מישוה פחות מנוסה ממנו היה יכול לחשוב שחום גופה קפץ בעוד מעלה אחת בזמן הקצר שנדרש להם להגיע לחדרו.

לאחר שנכנסו לחדר, היא סגרה את הדלת ומשכה את ידה ממנו. "יש גבול לדברים שאני מוכנה לעשות כדי לשחק במשחק הזה."

הוא לא הפגין את רוגזו נוכח רמיזתה, שהוא ינצל את הנסיבות כדי לאלץ אותה להיכנס למיטתו. "תמני אותם."

מהאופן שבו פיה נפתח ונסגר, נראה שהיא לא ציפתה לתגובה הזאת. לבסוף היא אמרה, "ייקח לי פחות זמן למנות את הדברים שאני כן מוכנה לעשות."

"אז תמני אותם, ואני אומר לך אם את צריכה להוסיף משהו לרשימה."

המבט המתריס חזר לעיניה. ספייד חיך לעצמו. כעס ישפר את מצב הרוח שלה. הוא יגרום נזק לתוכנית שלו רק אם היא לא תצליח

לאזן אותו באמצעות היגיון בריא, אך עם הזמן יתברר אם דניס חכמה לא פחות משהיא מקסימה.

"בסדר גמור." היא זקפה את כתפיה, ושערה הכהה נע בגלים עם תנועותיה. "מן הסתם אני מוכנה לישון איתך באותה מיטה, כאשר הנסיבות מחייבות זאת. אני יכולה להתנהג בהתרפסות בעת הצורך, אבל אל תצפה שאמשיך בכך כאשר אנו לבדנו. אני יכולה להפגין חיבה ואפילו לנשק אותך כדי ליצור רושם מסוים. אבל שם זה נעצר, ואני לא מתכוונת לתת לך לשתות ממני."

ספייד לא הצליח להאפק. "עם כל השום הערב לחיך הזה בדמך? תיכף אני אתחיל לבכות."

עיניה החודרות ננעצו בו. "אתה לועג לי."

הוא התיר לעצמו לחייך. "קצת."

"סיימת?" היא זקרה את סנטרה וזקפה את כתפיה. חיוכו של ספייד התרחב. אילו היא ידעה שעמידתה התקיפה מבליטה את שדיה באופן מפתה עוד יותר, היא בוודאי לא הייתה ממשיכה בכך.

והוא האחרון שיעז לומר דבר כל כך לא ג'נטלמני בקול רם.

ספייד הדחיק את המחשבה הזאת מתודעתו, מפני שהיא הובילה להרהורים אחרים שמוטב לא להמשיך בהם. "באשר לגבולות שלך, אפשר לחיות איתם, למרות שאת צריכה להתגבר על הסלידה שלך מקירבה אלי. ערפדים נוהגים להפגין חיבה בציבור כלפי הרכוש שלהם. אם אתקרב אלייך, או אכרוך את זרועי סביבך, זה ייראה מוזר אם לפתע תירתעי כאילו דקרו אותך."

לדניס היה מספיק חן כדי להיראות נבוכה. "מצטערת. אני אעבוד על זה."

"יפה." הוא לא הצליח להסוות את היובש בקולו. "ולמרות שאני מודה שנהניתי לצפות כך זוללת שום בימים האחרונים, אינך צריכה לחשוש שאנשוך אותך."

הבעת ההקלה בפניה הייתה כה בולטת, שהוא לא ידע אם לצחוק או להיעלב. האם הצעד הבא שלה יהיה להשקיע ברכישת מגן-צוואר מכסף?

"ובאשר לדברים שהם מעבר לנשיקות, גם מזה אין לך שום סיבה לחשוש", הוא הוסיף וסקר אותה במבטו הנוקב. "לא חסרות לי שותפות למיטה, כך שאינני צריך להתחנן לשאריות." נשימתה נעתקה מפיה, ועיני השקד שלה נראו ירוקות יותר מרוב זעם. בוודאי מדובר בתעלול של התאורה, אך מצד שני, הן הזכירו לו עיני ערפדים. הוא סקר אותה שוב במבטו הנוקב, הפעם לאט יותר. חבל שהיא איננה ערפדית. אם היא הייתה, ייתכן שהוא היה שוכח שדניס נמצאת תחת חסותו של קריספין. ייתכן שהוא היה שוכח שאסור לו לערוב הנאה עם עסקים, וייתכן שהוא היה בודק אם היא כבר סיימה להתאבל על הברנש המסכן שהוא שגופו נקרע לגזרים.

ספייד פסע צעד נוסף לעברה. משהו בתוכו נדלק כשהבחין בקצב נשימתה המשתנה; הוא נעשה מהיר יותר, וכך גם קצב פעימות לבה. הוא פסע צעד נוסף ואז גם הריח שלה השתנה, אותו ניחוח של דבש ויסמין ההולך ומתעצם. לאחר צעד נוסף הוא ניצב במרחק כחצי מטר ממנה, כבר מרגיש את משקעי החמימות של גופה באוויר האופף אותה. עיניה נפערו לרווחה, כעת יותר חומות מאשר ירוקות, והשפתיים שלה – בשרניות, חושניות – פשוקות מעט. אם הוא ינשק אותה, האם יהיה לה טעם של דבש ויסמין? או שמא טעמה יהיה עשיר ואפל יותר, כמו מעמקי נפשה, שמעט ממנה הוא קלט במבט עיניה?

הוא הסתובב בחופזה. דניס איננה ערפדית, כך שאין טעם לשקוע במחשבות מסוג זה. הם ימצאו את נתניאל וימסרו אותו לידי ראוּם. ואז, לאחר שהיא תיפטר מסימוני השד האלה, היא תתרחק ממנו, ותוך זמן קצר תמות כשאר בני האנוש.

ואין לו כוונה לעבור את זה שוב.

"הבגדים שלך להערב מונחים על שולחן הטואלט," הוא אמר

וטרק את הדלת מאחוריו.

5

Tניס נשמה נשימה עמוקה וניסתה להתנהג בנונשלנטיות. מזל שהם מפעילים את החימום בבית המלון הזה, אחרת היא הייתה קופאת מקור בבגדים האלה.

סדרן לקח ממנה את מעילה ברגע שדניס נכנסה לאולם הנשפים ח'וראסאן עם ספייד. היה זה חדר עצום, המסוגל להכיל למעלה מאלפיים איש, ובכל זאת הוא היה מלא כמעט עד אפס מקום. ממדי השושלת האדירה של ספייד היו מדהימים. למרות שהיא הייתה מוקפת אנשים רבים כל כך, ברגע שמעילה הוסר מגופה מיד החלו ראשים להסתובב לעברה.

דניס זקרה את סנטרה וסירבה להתכווץ ברתיעה. קדימה, תסתכלו. בחוף הים רואים יותר בשר, זה לא נועז עד כדי כך. אלא שכאן זה לא חוף הים, למרות שנדמה שמה שהיא לובשת עוצב בהשראת ביקיני. החלק העליון שלה הורכב מאפודה דקיקה, והמכנסיים השקופים התואמים נראו כאילו נלקחו היישר מסט הצילומים של "אני חולם על ג'יני*".

---

* 'אני חולם על ג'יני' היא סדרת טלוויזיה אמריקאית משנות ה-60 על אסטרונוט בנאס"א ושדה בשם ג'יני'.

ערפדים הם סוטים, כל אחד ואחד מהם, כך הייתה אומרת קאת לעתים קרובות. אם בגדיה נחשבים ללבוש הרגיל של 'רכוש' באירוע של אלימותם, דבריה של קאת היו מדויקים להפליא.

כאשר דניס ירדה במדרגות בלבושה המגוחך, היא ציפתה להערה מתחכמת מצדו של ספייד. למה שהוא לא יהיה משועשע? הוא זה שנתן לה ללבוש את תחפושת אשת ההרמון הזאת. אך הוא בסך הכול העיף בה מבט חטוף, הגיש לה מעיל וציין שקר בחוץ.

ודאי שקר. פברואר בסנט לואיס לא אמור להיות חודש חמים ונעים. אם לספייד היה לב, היא הייתה לובשת מכנסיים וסוודר. הוא לא היה בבגדים חושפניים. הוא לבש מעיל שחור ארוך מעל חולצה לבנה ומכנסיים שחורים שהלמו אותו כל כך, שהם בוודאי נתפרו במיוחד למידותיו. עם המראה האפל המהמם שלו, מספייד כמעט נטפה אלגנטיות דקדנטית, בעוד היא לעומת זאת, נראתה כמו חיקוי זול של שחרזאדה.

ולכן המעט שעליו לעשות הוא להקדיש את הזמן כדי להעריך כיצד הבגדים שהוא אילץ אותה ללבוש נראים עליה. או לשים לב לכך שהיא סידרה את השיער והאיפור שלה בצורה מאוד מחמיאה, אם יורשה לה לומר. היא אולי מוצגת בתור רכוש, אבל היא תבטיח במאה אחוז כי האנשים יידעו שמדובר ברכוש ברמה גבוהה.

אך ספייד בקושי הביט בה אז או במשך עשרים דקות הנסיעה במכונית לבית המלון צ'ייס פארק פלאזה. הוא גם לא דיבר, פרט להחלפת מספר מילים עם הנהג. אם הוא לא היה פותח למענה את דלת המכונית כשהיא נכנסה ויצאה מהרכב, היא הייתה עלולה לחשוב שאיכשהו היא הפכה בלתי נראית. וכדי לזרות מלח על פציעיה, הוא זנח אותה כמעט ברגע שהם נכנסו לחדר העצום הזה. דניס קטפה כוס שמפניה ממגש של מלצר שחלף על פניה, כדי להיראות עסוקה ולא לעמוד לה שם כמו פסל.

למה אכפת לך שספייד מתנהג אלייך בקרירות? קול פנימי קטן שאל.

לא אכפת לי, השיבה לו דניס.

אם היה ניתן לשמוע לגלוג פנימי, זה מה שהיא שמעה עכשיו. היא התעלמה מזה, והתרכזה באנשים סביבה, במקום בקול הטיפשי שבתוכה. אך ברגע שעשתה זאת, היא הבינה שזו הייתה טעות. כל כך הרבה פנים חיוורים. התנועות המהירות, מלאות הכוונה האלה. בשר קריר מכל עבר. ניבים בכל מקום שאליו תפנה. כל העיניים הבוהקות הללו...

בהלה מוכרת החלה לעלות בקרבה. דניס ניסתה להיאבק בה, אך היא הציפה אותה בלא רחמים, זיכרונותיה חונקים אותה. "אני חייבת להסתלק מכאן", היא מלמלה.

ספייד הביט לכל הכיוונים. הוא עמד בעברו השני של החדר ושוחח עם מישהו, מותיר אותה מוקפת יצורים שנלקחו היישר מהסיוטים שלה. ערפדים בכל מקום. הדם יבוא. המוות יבוא. זה מה שתמיד קורה.

הזיכרונות הלכו והתעבו, עד שלבסוף הכריעו אותה. היללה האיומה הזאת הולכת ומתקרבת. כל הצעקות האחרות האלה. אנחנו לכודים, והם מתקרבים. משהו אחז בזרועה. דניס נרתעה לאחור באימה, אך היד הקרירה לא הרפתה ממנה. "תעזוב אותי", היא צעקה.

"מה עובר עליה?" מישהו מלמל. דניס לא הצליחה להבין מדוע האדם נשמע כל כך לא בעניינים. למה אף אחד לא נמלט? האם הם לא מבינים שאי אפשר להרוג את היצורים שרודפים אחריהם? האחיזה בידה התהדקה ויד נוספת סתמה את פיה. היא נאבקה, אך לא הצליחה להשתחרר. אין שום תקווה. אנחנו לכודים במרתף, והם באים. בכל רגע הדלת תיפרץ לרווחה, ודמות מזוויעה תתנפל עלי. לא. לא. לא!

מים קרירים הותזו בפניה. היא מצמצזה, השתעלה מעט והצליחה להרים את ידה כדי לחסום את רוב המים הצוננים כקרח שהותזו לעברה פעם נוספת. "מספיק עם זה."

ספייד עמד מעליה, ירו האחת מתחת לברז הפתוח. היא מצמצזה

שוב. היא הייתה ספוגה מים ורועדת, מכווצת לכדי כדור על רצפת חדר האמבטיה. ולא היה לה מושג כיצד היא הגיעה לשם. ספייד סגר את הברז וקרע על ברכיו לצדה. "את יודעת איפה את עכשיו." הייתה זו הצהרה. היא השעינה את ראשה על השידה הסמוכה אליה, והטיחה בה את ראשה קלות מרוב תסכול. "בדרכי הבטוחה לבית המשוגעים, נוסעת בשיא המהירות, הייתי אומרת."

ספייד פלט צליל שנשמע כמו אנחה. "זה קרה בעבר?"
 "לא בחודשים האחרונים. לא מאז ש..."
 מבט מבין חלף על פניו. "לא מאז שראית אותי הורג את הברנש ההוא," הוא סיים במקומה את המשפט. "למה לא סיפרת לי שאת סובלת מהפרעת דחק פוסט טראומטית?"
 עכשיו שההתקף חלף, היא הרגישה נבוכה. "אמרתי שזה לא קרה כבר הרבה זמן, והאם אתה לא חושב שזה הדבר האחרון שהיה אמור להדאיג אותי כאשר נפגשנו שוב?"
 דניס זקפה את פרקי ידה להמחשת דבריה. סימוני השד הוסתרו בצמידים רחבים מכסף וזהב, אך שניהם ידעו מה נמצא תחתם. "זה עתה הרסתי את התוכנית להערב, אה?" היא נאנחה. "אני לא מאמינה שנתתי לזה לקרות."
 ספייד ניגב את פניה במגבת נייר. "אם הייתי מקדיש לכך יותר תשומת לב, הייתי צופה את האפשרות הזאת. נלך עכשיו. בהמשך נמצא דרך להעיף מבט באחרים."
 "לא." דניס לקחה את מגבת הנייר מידו וניגבה תחת עיניה. המסקרה שלה בוודאי מרוחה על כל הפנים שלה. "אנחנו כאן. בוא נעשה את זה. אני אהיה בסדר אם – זה נשמע כל כך עלוב – כנראה שאהיה בסדר כל עוד לא תשאיר אותי לבד שוב. כשעמדתי לבדי וכל הערפדים האלה הקיפו אותי, זה הזכיר לי יותר מדי את – את הלילה ההוא. אני לא יודעת אם זה אפשרי, באירוע מהסוג ה –"

דבר מה הבזיק בפניו, מהיר מכדי שתוכל לפענחו. "אני לא
אשאיר אותך לבד." הוא הושיט אליה את ידו. "בבקשה."
היא הניחה את ידה בידו. ואז היא קלטה להרף עין את דמותה
במראה.

"האיפור שלי נהרס."

"שטויות, את נראית יפהפייה. האמת שאפילו קיבלתי שתי
הצעות לגבייך."

רגש מסוים נשמע בקולו. דניס התקשתה להחליט אם הוא
משועשע או נרגז. היא העדיפה לא לשאול.

"אני בטוחה שזה ישתנה בעקבות התקף הטירוף שלי. דברים
כאלה בדרך כלל מותירים רושם שלילי. מה שמזכיר לי, דרך אגב.
אתה לא חושש שמתישוהו בהמשך, אחד מאנשיך יאמר לבונו או
לקאת, 'היי, אני מזהה את הברונטית. זאת המשוגעת ששייכת
לשושלת של ספייד,' ואז יסלקו אותך בגלל החלק שלך בסיפור
הזה?"

מבטו הנוקב של ספייד ננעל על עיניה, עיניו היו בגון נחושת
שרופה, מרוחקות ועמוקות עד אין קץ. "לא. מפני ששינוי יודעים
שברגע שהסיפור הזה ייגמר אינך מתכוונת לפגוש מישהו מעולם
הערפדים."

דניס הסבה את מבטה. התקפי החרדה שהיו לה בעבר פחתו רק
לאחר שהיא ניתקה את קשריה עם קאת ועם כל מי שאינו אנושי.
אין סיכוי שהיא תחזור להיות נתונה לחסדי זיכרונותיה, שלעולם
לא תדע מתי המוח שלה ישטה בה וישכנע אותה ששוב היא קורבן
למארב האיום ונורא שהוא שאירע בערב השנה החדשה.

"אתה רואה מה קורה לי כשאני נמצאת בקרב בני מינך. אני לא
רוצה לחיות ככה, ואני יודעת כיצד לעצור את זה."

ידיו עדיין היו כרוכות סביב גופה, אחיזתו קרירה, בטוחה,
מסתירה עוצמה שהייתה בלתי אנושית בצורה מובהקת.

"בסדר, שיהיה," הוא אמר לבסוף. "בואי נראה אם אנחנו יכולים
להחיש את בואו של היום הזה למענך."

* * *

דניס ישיבה לימינו בשולחן המפואר שבאולם הנשפים ולא הבינה שזו הסיבה לכל המבטים הנדהמים שנשלחים אליה בחשאי. היא הייתה בטוחה שמבטים אלה נובעים מהאופן שבו צעקה והתעלפה מרוב חרדה קודם לכן. היא לא הבינה שהתפרצות כזאת תעורר רק מידה בינונית של סקרנות בקרב חברי שושלתו הבקיאים בהווית העולם. בת אנוש היסטורית? יש מישהו שלא היה עד לתופעה הזאת?

אך הדבר שאנשיו מעולם לא ראו הוא אישה בשר ודם היושבת לימינו בערב רשמי. מיקום מסוג זה מרמז על מעמד רם בהרבה מאשר סתם רכוש, אך המושב שלשמאלו נשמר לאלטן, הערפד הבכיר ביותר בשושלתו. כוונתו של ספייד הייתה שדניס תשב מאחוריו, מיקום ההולם יותר רכוש – ולו גם רכוש מועדף. זה אולי היה חכם יותר, וקרוב לוודאי שאפילו היה עוזר להפרעת הדחק הפוסט טראומטית שלה, אבל הוא גילה שהוא ממאן להרפות מידה.

ומשמעות הדבר היא צרות, בכל שפה שהוא הכיר. אם יש אלוהים, נתניאל ימצא בקרב האנשים שהתכנסו כאן, ועוד הלילה ספייד ימסור אותו לידי השד. ספייד אפילו יאחל לראום בתיאבון, כל עוד פירוש הדבר שדניס תצא מחייו באופן מידי. הוא לא יכול להרשות לעצמו לפתח רגשות כלפי בת אנוש. לא שוב.

אך הציניקן שבקרב לא הופתע, כשלאחר התהליך הממושך והמייסר של הצגת דניס בפני מאות אנשים, חיים ואל־מתים, משושלתו, היא הנידה בראשה באכזבה.
 "הוא לא נמצא כאן", היא לחשה.
 ספייד כבש קללה שעמדה על קצה לשונו. אכן. אילו הוא היה כאן, זה היה פשוט מדי.

אלטן רכן לעברו והגיש לו דיסק. "עניינים כספיים," הוא אמר. "עברתי על הנתונים. נדמה שהכול כשורה, פרט לטרנר. הוא פספס את התשלום הרבעוני שלו בפעם השנייה ברציפות."

ספייד המשיך ללטף את פרקי אצבעותיה של הניס בהיסח דעת. עורה עדיין היה חמים מהרגיל. האם ייתכן שהיא נדבקה במחלה? אולי הוא לא היה צריך לנסות לשלוף אותה מהדיכאון שלה בעזרת התלבושת הזעירה להפליא שהוא כפה עליה. "הממפ," הוא נהם. אלטן נעץ בו מבט. "הוא פספס את הרבעוני שלו בפעם השנייה ברציפות," הוא חזר ואמר.

ספייד חזר והפנה את תשומת לבו לערפד השני. כן, נכון, סירובו של טרנר לשלם עשרה אחוז ממשכורתו מהווה בעיה. זו החובה של כל ערפד למאסטר השושלת שלו.

"טרנר," הוא קרא בקול. "יש סיבה לכך שפספסת את מועד תשלום המעשר שלך?"

הערפד זהוב השיער פילס את דרכו בין האחרים והתייצב מול השולחן. הוא קד קידה כראוי, אך כעבור רגע ספייד קלט את ניחוחו של טרנר והבחין במרי שהביעו פניו. הוא הבליע אנחה. טרנר עומד לעלות לו על העצבים כהוגן.

"לא שילמתי את המעשר שלי מפני שאני מבקש להשתחרר מהשושלת שלך, אדון," אמר טרנר ויישר את כתפיו.

ספייד בחן אותו במבטו, סבלנותו הולכת ואוזלת עם כל רגע שחולף. "אתה אל-מת בסך הכול ארבעים וארבע שנה, וכבר אתה חושב שאתה מוכן להיות מאסטר של שושלת משלך?"

"כן," השיב טרנר. ואז הוסיף, הפעם אפילו ביתר השחצנות, "שחרר אותי ותן לי להיות מאסטר עצמאי. אין לי שום רצון להילחם בך, אך אם תסרב לבקשתי, אני אקרא עליך תיגר."

טיפש. פזיז. שוטה.

"ביטחון מופרז כזה הוא בדיוק ההוכחה שעדיין אינך מוכן להוביל שושלת משלך. פיזיותך תביא למותך, ואז כל הערפדים שיצרת יישארו ללא הגנה. זו הסיבה שאני מסרב לבקשתך להשתחרר, טרנר,

ואם תממש את כוונתך להתייצב מולי, אני מבטיח לך שאגרום לך להתחרט על כך."

ספייד הבחין מזווית עינו כי דניס מעבירה את מבטה ממנו אל טרנר וחזרה. הוא הציץ בה וראה שפניה חיוורים. אולי היא לא יודעת הרבה על חברת הערפדים, אבל ניכר שהבינה שאם טרנר לא יתפכח ומהר, בקרוב יקוז פה דם. הרבר עלול להיות קטלני לשלווה שאותה השיגה במאמץ והפגינה בשעות האחרונות, בעודה מוקפת ביותר אל-מתים מאשר אנשים חיים.

ספייד החזיר את מבטו הנוקב בחזרה לטרנר. טרנר הביט סביב ואז נשלחה ידו אל חגורתו, היכן שהייתה טמונה סכין כסף.
"אני קורא עליך תיגר."

בתנועה איטית להפליא, ספייד הרפה מידה של דניס ואז הוא רכן לעברה, שפתיו כמעט מלטפות את אוזנה.
"לפי החוקים שלי, עלי להיענות לאתגר. אצווה על אלטן שיחכה איתך במכונית. זה לא ייקח זמן רב."
"אני נשארתי."

הוא התרחק מעט כדי לבחון את פניה. היא עדיין הייתה חיוורת מאוד וציפורניה חרצו בבשר רגלה, אך קולה היה תקיף.
"ייתכן שזה לא יהיה נכון מצדך..."
"אם ארגיש שמתקפת חרדה מתקרבת אצא, אבל עד אז אני נשארתי."

אישה עקשנית. האם אף אחד לא חושב בהיגיון הלילה?
ספייד נעמד על רגליו ונתן באלטן מבט חד. "אם היא תבקש לעזוב, תיקח אותה למכונית ותמתינו לי שם."
אלטן מיהר להסוות את הפתעתו בהנהון. אנשים לא מחליטים לקום ולעזוב בעיצומו של דו קרב. במיוחד לא רכוש.
"כרצונך."

אם הוא היה נוהג בהיגיון, הוא היה מצווה על אלטן לקחת את דניס למכונית בזה הרגע. במקום זאת הוא רק העצים את חרושת השמועות לגבי דניס, הן בכך שהושיב אותה לימינו והן בכך שהניח

לה להתווכח עמו לעיני כל. אף אחד אינו חושב בהיגיון הלילה,
חשב ספייד בעייפות. ואני עוד פחות מכולם.
ספייד פשט את חולצתו ותלה אותה על כיסאו, בעודו ממשיך
לנעוץ מבט נוקב בטרנר. "אם לא תחזור כך מקריאת התיגר, תהיה
בר מזל אם אשאיר אותך בחיים."
טרנר הניד בראשו. "לא."
יהי כרצונך.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן